

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

**Men - vid
midnattstiden
ljöd ett rop**

s. 10-11

**Det korta
perspektivet**

s. 4-5

-Jag vill förverkliga ett uppdrag!

María Santos bor i "La Cañada" i den dominikanska huvudstaden Santo Domingos förort Las Palmas. Hon är lärare, och har under många år arbetat på en kristen privatskola. Maria är en bra lärare, säger de flesta, och trevlig, säger alla. Hon har alltid ett leende på läpparna och ett uppmuntrande ord till den hon möter. Speciellt barnen i området känner till henne, och hon tycker mycket om att arbeta bland dem. Sedan två år tillbaka är Maria verksam i Comunidad Maranata där hon arbetar och ivrigt hjälper till med allt hon orkar och hinner med, förutom att hon också har två egna barn.

Maria berättar här för Midnattsropets läsare om sitt liv, sitt arbete och sina visioner.

Jag är första barnet av sju syskon, och därför fick jag lära mig att ta mycket ansvar under ungdomsåren, då jag tog hand om alla mina syskon medan mina föräldrar arbetade. Jag är nu 28 år och har två barn; **Génesis** och **Daniel**, det finaste som finns på denna jord. De är min inspiration och mitt motiv att fortsätta framåt. Jag känner att jag bör kämpa för dem och hjälpa

dem att lära känna det goda i livet som Gud har gett oss, som kärleken, solidariteten och att lära dem att förkasta negativa känslor, som girighet, hat, ovänskap och avund, och istället visa på det som bygger upp.

Jag är född i en kristen familj och var alltid aktivt med i församlingen, men kände alltid att något saknades. Jag ville alltid ha något nytt och kände mig aldrig komplett eller tillfredsställd. Det jag saknade var ett möte med Jesus. Frälst blev jag då jag var femton år.

Samma dag som jag döptes upplevde jag något speciellt.

Först kände jag att "nu gäller det, nu ska jag få gemenskap med Herren", men efter en tid kände jag ett stort tomrum i mitt liv. Dagen då jag verkligen fick möta Herren var under ett speciellt möte som pastorn i församlingen bjudit in mig till. Jag var då 15 år, och jag frågade mig själv att "Varför mig? Jag är ju redan kristen". Under mötet talade pastorn från Uppenbarelseboken från det 21:a kapitlet om den vita tronen och om böckerna som öppnades, och pastorn förklarade att vi alla en dag skulle stå inför Herren och bli dömda efter det verk som stod skrivna i

några böcker. Då började jag tänka på allt jag hade gjort, både dåliga och bra saker, på ett sätt jag aldrig tänkt förut. Det var som att jag vaknade upp, och jag kom på att jag egentligen inte alls representerade Kristus, som det står i Ordet att vi bör göra. Jag hade aldrig tidigare bekänt mina synder inför Honom, men nu gjorde jag det, och kunde efter det inte sluta att gråta. Ingen förstod vad som höll på att hända med mig, och min familj frågade oroligt vad det var med mig. Jag kunde inte svara dem, utan böjde knä och började tala med Herren och be om förlåtelse och nåd över

mitt liv. Jag överlämnade så mitt liv åt Honom, och sedan den stunden har jag känt mig annorlunda, och även om det ibland kommer mycket svåra stunder vet jag att jag kan räkna med Honom som min hjälp.

År 2003 kom jag i kontakt med Comunidad Maranata. Hem till oss kom ofta en syster därifrån och besökte oss. Det var **Stina Fridolfsson**, och hon talade alltid om Herren och om de kristnas uppdrag på ett annorlunda sätt. Hon talade om hur det var under den första församlingens tid, och detta talade mycket till mig och väckte nyfikenhet i mig att veta mer.

Jag ville gärna vara med och delta praktiskt och då jag kom till Comunidad Maranata började jag hjälpa till med församlingens barnmöten, för jag har alltid tyckt mycket om att arbeta med barn. Senare blev jag tillfrågad om jag ville arbeta med skolan i Palave, och sedan också med läkarmottagningar.

Skolan vi har i Palave är ingen vanlig skola. I de vanliga skolorna är det bara vetenskapliga kunskaper som lärs ut, men i vår skola får barnen, utöver det, även undervisning om det andliga. Vi involveras också i barnens familjer på ett mycket speciellt sätt.

Eleverna vi har är från familjer av mycket låg social och ekonomisk status och de flesta är barn till haitiska immigranter. Många gånger har haitierna inga uppehållstillstånd och är då rädda för att bli upptäckta och tillbakaskickade till fattigdom och misär i sitt hemland, så därför föredrar många att inte skicka sina barn till de statliga skolorna alls.

Men nu har även de en möjlighet att lära sig läsa och få en annorlunda framtid. Genom församlingens skola i Palave har också flera av elev-

Hjälp oss hjälpa!

Som du kan läsa i artikeln på denna sida, har en haitisk fembarns-familj i Palavé drabbats hårt. Vid en brand tidigare i år förlorade de allt de ägde; hem, möbler, kläder och pengar. Hjälp oss hjälpa familjen att återigen bygga upp sitt hus. Sätt in din gåva på pg.nr. 44 10 05-6. Märk med "Haitisk familj"

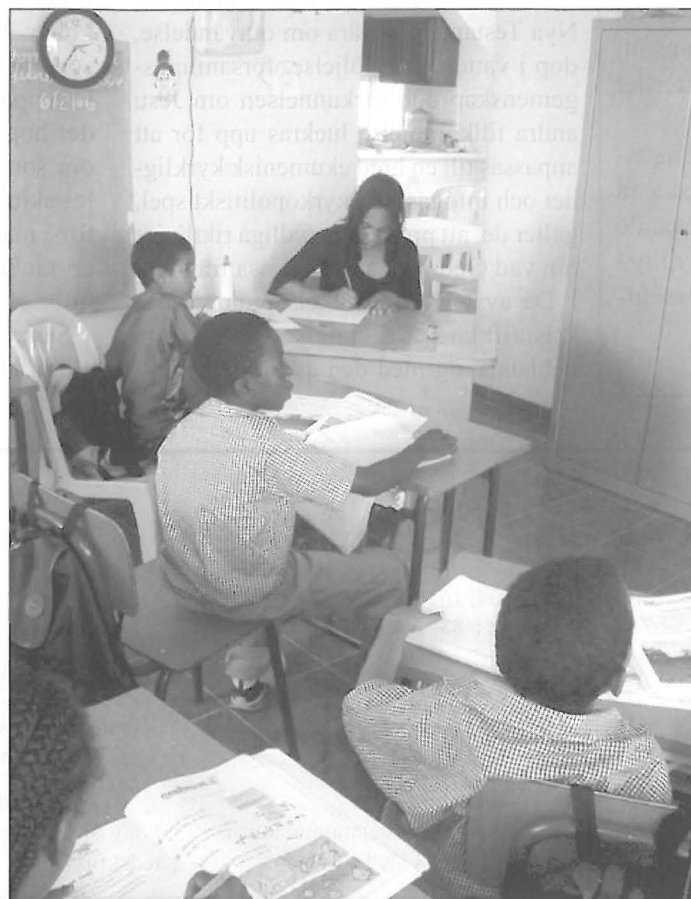

Familjen Viciosos nedbrända hus. Infällt: Modern, med ett av de fem barnen. Brännmärkena på armen och huvudet är fortfarande tydliga.

ernas familjer fått hjälp, med behov som de inte kunnat lösa själva. Hjälpens handlar ibland om mat, kläder eller pengar, eller ibland bara om samhällsorientering som har förändrat deras syn att se på livet och på Gud. Just på grund av detta är det många föräldrar som vill att deras barn ska tillhöra vår skola. Men skolans uppdrag är inte

främst att samla många elever utan att hjälpa de som verkligen har behov och inte har möjlighet att gå i någon annan skola av olika orsaker.

I Palave har vi också läkarmottagningar och där hjälper jag bland annat till med att ta emot patienterna, skriva in dem och uppdatera deras journaler.

Det finns en speciell familj som pga olika orsaker ofta söker läkarhjälp. De heter Vicioso, och förlorade helt nyligen sitt hem då det brann ned till grunden. En av deras söner, den yngste, fick brännskador på den främre delen av huvudet och på den vänstra armen, medan en av de lite äldre sönerna, 6 år gammal, har fått allvarliga problem med lungorna, orsakat av röken som han inandades då han var inne i det brinnande huset. Så en lördag, den 4 februari, kom pappan med sina tre yngsta pojkar till vår medicinska mottagning för att få dem undersökta. Då församlingens missionsläkare **Doris Diaz** upptäckte problemet en av pojkarna hade med lungorna hänvisade hon dem till en specialistklinik för barn. Pappan började då gråta eftersom han insåg att de omöjligt skulle kunna bekosta den behandling sonen behövde. Comunidad Maranata trädde då genast in och hjälpte honom med utgifterna, och pappan gick hem mycket lättad, för nu kunde han ta med sin son till en specialist, och sedan kommer doktor Doris att bestämma vad som vidare kan göras för de här fem

MIDNATTSROPET

Efter sex års uppehåll har nu Maranataförsamlingen i Stockholm återfått utgivningsrätten till namnet på det organ som på ett speciellt sätt präglats av Maranataförsamlingens historia, kamp och profetiska uppgift sedan dess start 1960, nämligen Midnattsropet.

Då Arne Imsen, tidningens och församlingens grundare, avled 1999, gick utgivningsrätten till Imsens dödsbo, där den har legat i väntan på att lagstadgad tid ska löpa ut innan namnet kunde återvinnas av Maranataförsamlingen. Mellanperioden från år 2000 t.o.m. 2005 har tidningen istället utgivits under namnet Maranata!

Att återigen ge ut Midnattsropet är uppfordrande. Under de 40 år som tidningen gavs ut med Arne Imsen som ansvarig utgivare och tongivande förkunnare, har den fyllt en mycket viktig plats i vårt land. Under bakomliggande decennier har kristenheten på ett speciellt sätt präglats av en inomvärldslig anpassning som tagit udden av dess egentliga uppdrag och budskap. Där har Midnattsropet fått stå som en varnande basun, manande till besinning, nykterhet och uttåg.

Vår förhoppning är att Midnattsropet även i fortsättningen ska få vara bärare av ett sant och levande maranatabudskap, som ger tydliga riktlinjer för ett urkristet församlingssliv i ändens tid.

Det korta perspektivet

Berno Vidén

Budskapet om Jesu förestående tillkommelse; att han kan komma idag, det bleknar bort. Budskapet om att församlingen hör himmelen till försvinner. Där har vi ett stort ansvar att med frimodighet proklamera församlingens tillhörighet. Låt Maranata! få bli ett signum över ditt liv: Jesus kommer! Då ges budskapet trovärdighet.

DET ÄR ANGELÄGET påminna allt Guds folk om vikten av att bevara en sann och frigörande bibeltro. I en tid där Nya Testamentets lära om omvändelse, dop i vatten, efterföljelse, församlingsgemenskap och förkunnelsen om Jesu andra tillkommelse luckras upp för att anpassas till en bred ekumenisk kyrklighet och infogas i ett kyrkopolitiskt spel, gäller det att presentera tydliga riktlinjer om vad Guds ord säger i dessa frågor.

Då avsteg från väckelsepionjärernas kristallklara förkunnelse om att inte beblanda sig med den avfälliga sköko-

kyrkan med högsäte i Vatikanstaten äger rum, måste vi ropa ut tydliga varnings-signaler. Idag råder en stor förvirring där flera av landets ledande frikyrkor aktivt banar väg för en sådan katastrofal kursändring. Exempelvis kan vi följa utvecklingen inom Livets Ord, där man inte bara saluför katolsk litteratur, utan även är med att genom eget förlag propagera för en anpassning till romersk katolsk teologi, sakramentslära och liturgi.

Midnattsropet vill varna för andligt avfall och vara en väckelsebasun som lyfter fram sanningen om Jesu snara tillkommelse. Det talas ofta om tidstecken som ska föregå denna stora händelse. En uppenbar risk i sammanhanget är att det hopp Skriften så tydligt påminner om som något nära förestående, istället skjuts på framtiden. Man säger att först måste speciella händelser äga rum, en tanke Bibeln själv står främmande inför.

Sanningen om Jesu tillkommelse får aldrig bli ett slagträ i ett kyrkopolitiskt

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Ballstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.seE-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåv**or** till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2006

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

spel. Det är inget ämne för diskussion med motivet att hitta en gyllene medelväg anpassad till ett ekumeniskt samarbete. Ett resultat av dessa strävanden är att många fria församlingar där man tidigare med frimodighet förkunnat församlingens uppräckelse och hemfärd, idag lojt stämmer in i en messiansk förväntansteologi, där det alltmer kommit att handla om ett framtida återvändande för en politisk Kristus, inför vars ankomst man med gemensamma insatser söker förbereda jorden.

ATT LEVA I tillkommelsen är att leva i det korta perspektivet, som om han kom idag. Det budskapet förkunnas inte idag på samma sätt som tidigare. Arne Imsen annonserade under sitt sista verkssamma år ett ämne som han bokstavligen gav sina sista krafter åt att förkunna. Vi minns hur han uppfordrande ropade ut budskapet på de platser möten annonserades: *"Varför är det så tyst om Jesu tillkommelse?"*

Frågan är berättigad, men samtidigt i sig ett tydligt tecken på att Jesus kommer snart. *"I en stund då ingen väntar det..."*

Idag har en teologi vunnit popularitet i flera sammanhang, där talet fokuseras kring Jesu återkomst. Man kan läsa i olika media, i kristen press och magasin om ämnet, där man från katolska kyrkan, trosrörelsen, pingströrelsen, evangeliska frikyrkan, messianskt judaiserande rörelser etc. verkar ha fått ny näring till ämnet.

Gemensam nämnare är att man allt oftare utesluter vad som är församlingens enda och stora hopp; att vi ska lyftas upp, Herren till mötes, för att hemförlovas. Därmed skjuter man också fram tiden för hans tillkommelse. Man talar om Konungens ankomst, man talar om Messias ankomst, vilket innebär politiska anspelningar i budskapet.

Utifrån ekonomiska resurser och politiskt inflytande talar man om att gemensamt verka för hans ankomst. Blickarna riktas mot Israel; man vill vara med och se till att judarna kommer till Israel. Mycket kraft och tid läggs ner på uppdraget i dessa megaprojekt, som exempelvis kan ta sig uttryck som det går att läsa i ett av många nyhetsbrev som skickas ut från frikyrkosverige: *"Nu tömmer vi Etiopien på messianska judar!"*

Varifrån har kristenheten fått mandat

till dessa åtgärdsprogram? Missionsbefallningen, som i första hand var riktad till det judiska folket, säger tvärtom: Gå ut i hela världen, predika evangelium för alla folk. Det är uppdraget givet till församlingens tidsålder, som nu med hast närmar sig sitt slut.

SAKRAMENTALISM OCH en återgång till ett ceremoniellt kyrkoliv har snabbt blivit populärt. Messiansk judaism sprider sig till övriga folkgrupper, som börjar anamma Gamla Testamentets seder och bruk. Trots Nya Testamentets tydliga varningar mot ett sådant återvändande, växer fenomenet. Det som tycks ha varit isolerat inom judendomen, såsom att fira påsk utifrån det gamla förbundets reningsceremonier med vattenskålar att tvätta händerna i innan man äter eller beder, görs bruk av t.o.m. inom vissa pingstförsamlingar. Det blir allt vanligare att man fäster uppmärksamheten vid traditioner och ritualer.

Trots olika riktningar och trots att samfunnen i sig uttrycker splittring finns det grupper inom varje rörelse där man slår vakt om att mötas omkring det man har gemensamt. Allt fler talar om Messias ankomst, på ett evolutionistiskt skrämmande sätt.

Budskapet om Jesu förestående tillkommelse; att han kan komma idag, det bleknar bort. Budskapet om att församlingen hör himmelen till försvinner. Där har vi ett stort ansvar att med frimodighet proklamera församlingens tillhörighet. Låt Maranata! få bli ett signum över ditt liv: Jesus kommer! Då ges budskapet trovärdighet.

FÖRSAMLINGEN ÄR himmelsk men för idag sin funktion på jorden. Det är skillnad på att vara *av världen* och att vara *i världen*. Det är av stor vikt att församlingens himmelska identitet inte går förlorad. Hela församlingens liv och lära präglas av ett främlingsskap i tiden samtidigt som hon är förmedlare av hoppets evangelium till hela mänskligheten. Hoppet är att Jesus kommer tillbaka!

Nyckeln till ett liv i sann och sund förväntan är den nya födelsen. Vi som var döda i våra synder och överträdelser har av nåd blivit delaktiga i ett nytt liv genom frälsningen i Jesus Kristus. Därmed är vi också delaktiga i det stora hopp Hans tillkommelse innebär. *Av nåd är ni frälsta.* ■

Jag vill förverkliga...

Forts. fr. s. 3

barnen. Familjen har fem barn, och hela familjen, på sju personer, blev helt ställda på gatan då precis allt de hade brann ned. Alla tillhörigheter och också den lilla försäljningsverksamhet de hade i samma hus plus en stor summa pengar de hade lånat från banken för att utveckla sin verksamhet, precis allt slukades av elden. Just nu bor de i ett litet hus som de har fått låna tillfälligt, och de hoppas på Gud att Han ska hjälpa dem att börja om på nytt och kunna hjälpa sina barn till en bättre framtid, även om möjligheterna, utefter omständigheterna, inte är stora.

För mig är det viktigt i livet att kunna kunna förverkliga ett uppdrag och känna att man har en funktion och kan bidra med något. Att jag kan kunna göra något viktigt för andra och känna att jag lyckats. Det känns exempelvis mycket bra när barnen lär sig läsa eller skriva, och det är samma sak i det kristna livet, om du kanske har haft en upplevelse med Herren, och sedan känner någon som går igenom det samma som du gått igenom, och då kan du, genom Ordet och dina livserfarenheter, hjälpa och stötta den människan. Sedan, då den personen lyckas lösa sina problem, känns det bra att du har kunnat hjälpa.

Alla människor, kristna eller ej, är levande själar, och om du som läser det här tänker efter, så märker du att du är unik, att alla människor som gått igenom detta livet har varit och kommer att vara olika. Inte ens dina fingeravtryck är lika någon annans. Din Skapare la ner så stort intresse i dig att han gjorde dig helt unik, och om du vill veta mer om din Skapare så måste du söka honom genom Jesus Kristus, och du kommer få veta detsamma som jag vet nu, att din Skapare lever och att Han älskar dig. ■

Verkligheter ÄR Kristus!

Predikan av Gunnar Nilsson

Vem kan utforska Guds kärlek till oss i Kristus Jesus? Han sände sin son medan vi ännu var syndare. Och innan världens grund var lagd, utvalde han oss i Kristus Jesus, prisat vare Herrens namn. Vi sjunger i en sång att "källan ingen botten har". Det finns ingen begränsning av de gudomliga realiteterna. Det är en sanning som förkunnats för oss genom Ordet sedan världens begynnelse.

Det står i Kolosserbrevets andra kapitel att "verkligheten själv finnes i Kristus". I en nyare översättning: "verkligheten själv *är* Kristus". Då syftas på det tidigare judiska väsendet då man lade vikt vid mat och dryck, nymånad, högtider eller sabbat. Vi behöver inte dömas efter sådana ting, för detta var bara en skuggbild av det som skulle komma.

Kristus var med från världens begynnelse. Gud utvalde oss i Kristus förrän världens grund var lagd, nämnde vi nyss. Vi kan inte tränga in i de eviga perspektiven om tider och gränser, men det är som om skuggan kastades bakåt och man fick se dessa ting på ett förebildligt sätt, det som skulle komma. Det här var dyrbart så länge vi inte hade mött verkligheten. Men nu hade Kristus kommit, man hade sett verkligheten och vittnade om vad man sett och hört. Vi kan predika Kristus som är Guds väsens avbild, och proklamera den verklighet som finns i Kristus för människor i vår omgivning på olika sätt. Vi har hört om behovet och nödvändigheten av att vara vittnen och

att tala om det enda nödvändiga. Må Herren leda oss var och en, så att vi kan vara rätta vittnen. I första hand genom vad vi är. Det går ju an att tala och säga en massa saker, men frågan är om det finns en motsvarighet i våra liv. Vi kan också utan ord vara Kristus-människor. Det finns exempel på det. Förhoppningsvis märks det i våra liv att Kristi ande bor i oss, utan att vi talar om det. Människor kan känna, utan att jag går eller uppför mig på något speciellt sätt, att jag är fylld av Kristus. Det känns om det är rätt ställt med oss, för vi har fått hans rättfärdighet. Vi är inte klädda bara i våra vanliga kläder, vi är iklädda hans rättfärdighet. Det märks och det känns.

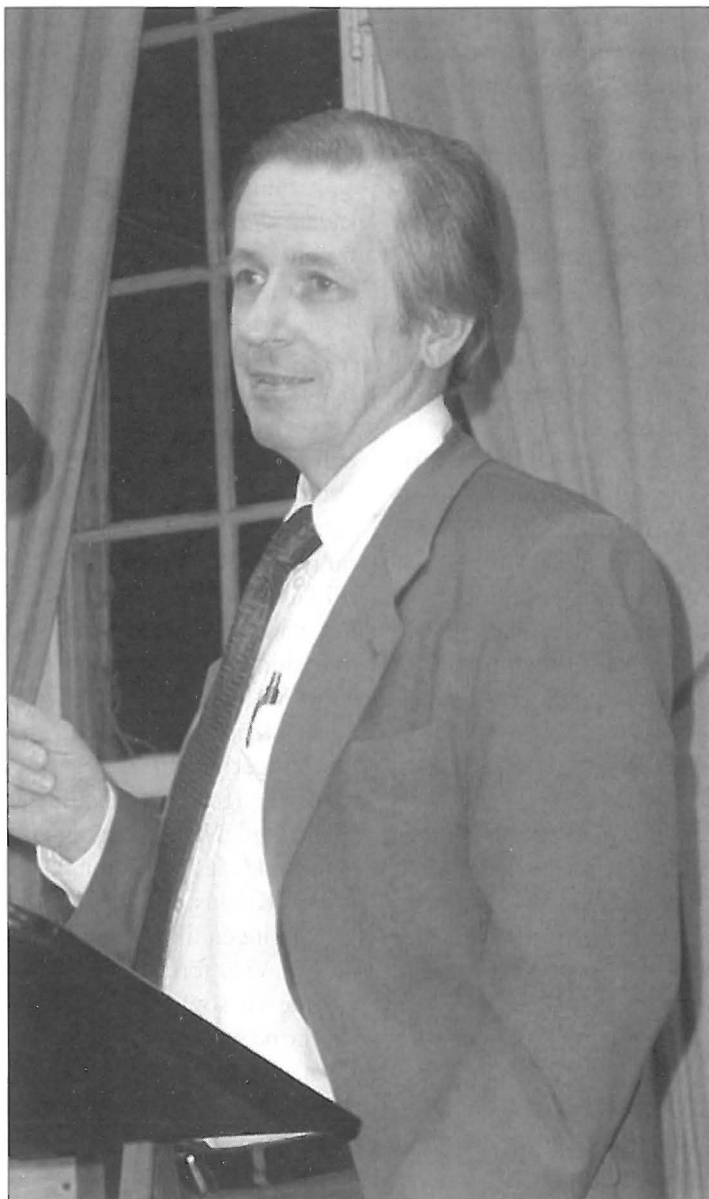
Många människor ute i världen har ingen kunskap. Samhället är avkristnat, och det ligger i världens avsikt att få bort så mycket som möjligt av den kristna grunden. Men många människor, särskilt de äldre, har en klarhet om hur det egentligen ska vara i det kristna livet, även om de inte själva vill ta steget att bli en däre för Kristus. Därför känner de igen atmosfären och tonen när vi börjar yttra oss om saker och ting. Rättfärdigheten är vunnen åt oss, och måtte vi vara ljus i världen och salt. För vi är inte av den här världen. Vi är ställda här som fyrbåkar i natten för att leda vilsna människor tillbaka till Gud. Det är oerhört ansvar, med tanke på att så många människor går förlorade. Vår uppgift är att proklamera Kristus för

dessa människor. Jesus är verkligheten. Verkligheten själv är Kristus. Tidigare i detta kapitel som jag citerat, står det:

-Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi byggd på mänskliga traditioner och stadgar, och inte på Kristus.

Vi vet vad det innebär att ha fått våra synder förlåtna, att ha fått möta Jesus och lära känna honom. Det är väldigt underbart och väldigt nödvändigt att gång på gång påminna varandra om detta på ett enkelt sätt. Många gånger kläder man evangeliet i väldigt fina fraser och djupsinniga tankar och teoretiska utläggningar. Det kan ha sitt värde, man kan belysa evangeliet på olika sätt. Men den tid vi lever i, appellerar väldigt mycket till vår förmåga att tänka. Människor har lärt sig under en ganska lång tid att ta till sig information och tillgodogöra sig den på det bästa sättet med syfte att bli en så effektiv och duktig människa som möjligt.

I yrkeslivet är det ju så. Den ena kursen avlöser den andra. Man måste hela tiden vara uppdaterad, som det heter, för att lära sig mera och bli mer produktiv; bli så bra som möjligt både personligen och för samhället. Också i det kristna sammanhanget kommer detta in. Jag anser att det ligger en fara i denna "kursmentalitet". Man tar fram en tavla och visar med skisser sådant som kan vara bra för att lära in saker och ting i skolarbetet, och i viss mån har sitt värde i församlingen. Men det viktiga är inte att vi lär oss de religiösa, kristna och bibliska tingen med vårt förstånd. Vi kan bli väldigt kunniga,

och lära oss än det ena och än det andra och kunna redogöra för det mest djupsinniga; historiska sammanhang, osv. Men – är du frälst? Har du mött Jesus? Har du prisat honom? Har du gråtit ut inför honom? Har du lärt känna hans kärlek?

Det där är ett annat språk, som har tagits bort till stor del, för att vi ska lära oss så mycket, vi ska förstå så mycket, vi ska se så mycket, vi ska ta till oss så mycket för att vi i vår tur ska kunna tala om för andra.

Vad gör vi i det sammanhanget? Jo, när vi tagit till oss denna intellektuella kunskap i vårt medvetande, då fortsätter vi i dessa banor. Välutbildade människor kommer in i Guds hus. Det är inget fel att vara välutbildad, men om man använder de välutbildades kunskaper, och tror att de olika metoder och sätt man tillägnat sig i världen ska kunna användas för att nå ut med evangelium, då har man kommit fel. Var finns den kyrka som

inte har en dramagrupp eller dansgrupp eller någon form av spektakel för att lära människorna att på ett enkelt sätt ta till sig evangelium? Det är väldigt farligt att göra saker och ting, som man tror, lätt-tillgängliga på det här sättet. Vi kan få folk att gråta och skratta, bli gripna och engagerade. Vi kan få folk till praktiskt taget vad som helst, om vi är duktiga, kan agera på scenen och uttrycka oss på ett speciellt sätt. Visst kan vi få människors uppmärksamhet. Men – har de fått möta Jesus? Har de känt ett styng i sina hjärtan? Den första pingstdagen hade de inget av dessa hjälpmedel. Ja, men nu har vi det, kan någon pigg kyrkomedlem upplysa om, så nu har vi det bättre! Men jag tror inte det blir bättre. Det handlar inte om en bra utveckling. Det är viktigt att vi förstår vad vi håller på med. Vi kommer inte längre än vad Herren kan utföra igenom oss genom den helige Ande.

Det enkla, det grundläggande evangeliet vi möter, som de första lärjung-

arna fick gå ut med när Jesus kallade dem: Följ mig, så ska jag göra er till människofiskare! Det är det vi behöver komma tillbaka till. Det enkla. Vi kommer ingenstans med allting annat. Vi kommer någonstans bara om den helige Ande får smörja oss och vi får förkunna ordet i kraften av den helige Ande så att människor får uppleva styng i sina hjärtan. Det var det man upplevde första pingstdagen. Vi behöver komma tillbaka till enkelheten och äktheten man hade i början. Man fick ett styng i sina hjärtan. Så blev man Kristi lärjungar, som uppfyllades av hans härlighet. Herren vill uppfylla oss med sin härlighet, sin kraft och sin smörjelse. Han vill låta sin helige Ande uppfylla hela vår varelse, så vi får del av honom. Det här kan inte förklaras. Vi kan inte kläda i ord mycket av det Gud vill göra i våra liv. Vi kan inte arbeta schematiskt, vi kan inte visa: så här är det. Bibeln säger att den som är född av anden, är som vinden. Du hör dess sus, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som är född av anden. Det finns inga givna mänskliga ramar och fack att placera in saker och ting i, det finns bara den för oss oberäknliga gudomliga kraften, som vi inte kan tämja.

Gud give att vi kan intas av denna kraft och föras dit Herren vill föra oss – både geografiskt och andligt, så vi kan föras vidare och växa till i hans styrka och hans härlighet.

Se till att ingen rövar bort er med sin tomma och bedrägliga filosofi”. Nu var det naturligtvis speciella saker som Paulus hänvisar till här, men det gäller också oss. Tomheten – det finns mycket ord och mycket prat och mycket av det som jag har nämnt här. Men frågan är vad som är byggt på mänskliga traditioner, och vad som är byggt på Kristus. Låt oss öppna våra hjärtan för Herren! Han var till i gudsskepnad, han räknade inte jämlikheten med Gud som ett byte, står det. Han utblottade sig själv, och blev lydig intill döden på korset. Det här kan ingen teaterföreställning göra levande för någons hjärta. Men den helige Ande kan röra vid någons hjärta, så han kan se härligheten hos Kristus.

Jesus säger: ”I världen lider ni betryck, men var vid gott mod, jag har övervunnit världen.” Ofta fastnar vi vid det första. Betryck. Vi ser i den politiska världen och i den religiösa världen. Vart ska vi

vända oss? Situationen trycker oss ned. Men var vid gott mod, sa Jesus, i alla fall, för jag har övervunnit världen! Det är seger i namnet Jesus! Han har klätt av makterna och förevisat dem offentligt, sedan han på korset triumferat över dem. Det är seger i vad Jesus har gjort, och det finns ingen makt i höjden eller i djupet som skulle kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus. Vi behöver uppleva närheten till Herren mer och mer i den tid vi lever. Inte bara i mötena, men i hemmet, på arbetet, ute bland människorna. Ju mer vi känner gemenskapen med Jesus, dess mer känner vi oss som främlingar i världen. Det är en riktig utveckling, eftersom vi verkligen är främlingar i den här världen. Vi är *i* den, men inte *av* den. Bibeln säger faktiskt att vi har kommit till den levande Gudens stad, till änglar i mångtusental. Vi är faktiskt, andligen, insatta i den andliga världen. Vi har omkring oss en stor hop av vittnen. Vi förstår sällan det här, men i gudsgemenskapen, och när den helige Ande får göra det levande för oss, så kommer vårt sinne att bli upplyst av härligheten i honom. Det finns ingen gräns för denna härlighet, Gud vill föra oss längre och längre. Då blir det så att vi ser tingen med det gudomliga perspektivet. Och inte bara med det gudomliga *perspektivet*, men på det gudomliga *sättet*.

Abraham blev allt starkare i tron, för han ärade Gud. Gud hade talat till Abraham. Tiden gick och ingenting hände, men Guds löfte uppfylldes, och Abraham trodde ändå, fastän allting var omöjligt, mänskligt sett. Denna tro är en följd av vandringen med Herren. Det handlar inte om att vi ska tillägna oss någon sorts jag-ska-ha-det-mesta- och jag-ska-ha-det-bästa-attityden genom tron. Det är en annan sak. Men det handlar om den gudomliga härligheten. Ju mer vi kommer i gemenskap med Herren och får uppleva mer av hans kraft, hans smörjelse, hans härlighet, dess mer kommer de yttre omständigheterna; betrycket i världen och det som ser omöjligt ut för människor och omöjligt för oss själva; det kommer att sänkas, och istället kommer det gudomliga att höjas. Och när tron på det här sättet får växa sig större än tvivlet, då blir det en gudomlig proportion på tingen, som är riktig.

För det är inte riktigt att stå med båda fötterna på jorden. Det är ett kärt uttryck säga att man ska göra det. Men det be-

hövs ingen uppmaning till det, för det sköter ju tyngdkraften om, rent fysiskt. Och det sköter också allt annat, både inom oss och utom oss om. Men Herren vill lyfta vår blick upp mot hans härlighet och hans möjligheter, så vi ser att det finns en annan värld att skåda in i. Där saker och ting händer som inte kan hända när vi ser det på vårt sätt. Och som inte heller kan hända när vi försöker tämja de andliga tingen och stoppa in dem i de mönster vi vill göra.

Det finns en härlighet, det finns en frihet, det finns en storhet, det finns en möjlighet. Vi får lära känna höjden, bredden, djupet, vidden – alla dimensioner, som vi inte har i vår fysiska värld, men som finns i den andliga världen. Gud vill visa oss sin härlighet. Och alltsammans detta äger bestånd i Kristus. För verkligheten själv finns i Honom.

Den materialistiska världen kan aldrig komma längre än dit förståndet räcker. Men vi har kommit längre. Vi har kommit förbi. Vi har kommit in i den gudomliga härligheten. På ett sätt är vi bundna av de tidsbegränsade, jordiska förhållandena. Men å andra sidan bryts också de fysiska och tidsmässiga gränserna när Gud vill. Jesus sa, när lärjungarna frågade: vem kan då bli frälst. Ja, för människor är det omöjligt, det håller Jesus med om. Men inte för Gud, ty för Gud är allting möjligt, prisat vare hans namn!

När Filippus hade talat med hovmannen, ryckte Herrens Ande bort honom, och han blev senare sedd på en annan plats, Asdod. Målet är inte att vi ska uppleva spektakulära och märkliga saker. Målet är att vi ska komma in i den andliga dimensionen. Inte för vår skull, och för att det ska bli konstigt och märkvärdigt, men för att Gud ska få utföra det han vill med oss. Köttet och anden ligger i strid med varandra för att hindra oss att göra vad vi vill. Men Gud vill frigöra oss så vi kommer in i övernogslivet. Då kan Gud visa oss vad som är den egentliga verkligheten. Det är inte den materialistiska omgivningen, det är inte de saker människor i allmänhet sysslar med. Eftersom man saknar livet i Gud så måste man bygga upp stora saker av vad som egentligen inte är någonting. Både i samhället och individuellt ser man ständigt exempel på detta. Man gör hela kulturer på sådant som faktiskt inte är någonting. Det är för det mänskliga ögat verkligheten. Och så

ser man på vad de kristna håller på med; att det bara är fantasier och strunt. Men det är ju precis tvärt om! Det är vi som har funnit verkligheten, för verkligheten själv finns hos Kristus. Och det andra är sådant som inte kommer att bestå. Vi har funnit de eviga värdena, de eviga sanningarna. Det Gud har givit oss genom Jesus Kristus.

Det är underbart att gång på gång betona detta att Jesus genom blodet på korset har vunnit seger, han har uppstått och han har vunnit seger över de onda makterna. Han har uppfarit till himlarna, och sitter på Faderns högra sida och regerar i härlighet. Det finns ingen annan väg till Gud. Det finns ingen annan möjlighet att uppnå evigt liv. Det finns ingen djupsinnighet som övergår dårskapen som Gud lät predikas genom försoningen i Jesus Kristus. Det är förstånd att söka Gud, säger bibeln. Den säger också att dårarna säger i sina hjärtan: det finns ingen Gud. Han är visdomens och kunskapens källa. Alltsammans äger bestånd i Jesus Kristus. Honom har Gud givit åt församlingen till att vara ett huvud över allting. Vi är förenade med Kristus. Han är inte en som vi kommer till någon timme på söndag förmiddag och sen går ifrån, utan han har tagit gestalt, tagit sin boning i oss genom den helige Ande. Vi är förenade med honom. Han är det äkta olivträdets saftrika rot. Vi har blivit inympade i honom, vi som inte var den här sortens träd. Vi var den hedniska, vilda grenen. Men så blev vi tagna ut ur vårt sammanhang och insatta i honom. Så får vi del av samma pulserande liv som är i Kristus, som är i församlingen. Det är i oss, och så strömmar det! Det här är verkligheten!

Det här är vad Gud vill visa oss mer och mer utav; vilken härlighet vi har i honom och vilka möjligheter som finns i honom. Där allt hopp var ute för Abraham, där hoppades han ändå och trodde. Så kunde han bli en fader för många folk. Vi kan också få bli – om inte fader till många folk, i alla fall medlet till att många lär känna Jesus innan han kommer, och få vara med när han hämtar sin församling. Gud må hjälpa oss, och Gud må välsigna oss var och en, så vi får se mer och mer av härligheten och det underbara i vad vi har fått igenom Jesus Kristus. Han är verkligheten, han är sanningen och han är livet. Han vill föra oss vidare till allt starkare gemenskap med honom och med varandra.

Amen ■

Vad bibeln lär om nykterhet

Text: Tage Johansson

Paulus skriver till Timoteus att han skall vara nykter i allting (2 Tim 4:5) Bibeln uppmanar oss att vara nyktra, så att vi kan bedja. Det finns i 1917 års översättning elva bibelställen i NT som handlar om nykterhet:

- ...låt oss vaka och vara nyktra. (1 Tess 5:6)
- ...vi som höra dagen till, vi må vara nyktra... (1 Tess 5:8)
- ...han bör vara... nykter och tuktig. (1 Tim 3:2)
- ...vara nykter och trogen i allt. (1 Tim 3:11)
- ...att de så skola bli va nyktra och därigenom befrias ur djävulens snara. (2 Tim 2:26)
- Men du, var nykter i allting... (2 Tim 4:5)
- Förmana de äldre männen att vara nyktra... (Tit 2:2)
- Omgjorden därför edert sinnens länder och varen nyktra. (1 Petr 1:13)
- Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen bedja. (1 Petr 4:7)
- Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon... (1 Petr 5:8)
- Vakna upp till rätt nykterhet och synden icke. (1 Kor 15:34)

Guds ord upplyser och varnar den troende människan för att leva i ett onyktert tillsånd. Onykterheten uppstår då vi har konsumerat ett berusningsmedel, antingen på det kroppsliga eller andliga området.

Att vi inte ska berusa oss till vår kroppsliga människa med alkohol eller andra kemiska medel är ju ganska

självskrivet för oss. I Ef. 5:18 står det att vi inte skall dricka oss druckna av vin, ty därav kommer ett oskickligt leverne. Men då vi kommer in på det andliga området, kan det inte alltid te sig helt klart för oss, vad som kan göra oss onyktra. För att bevaras från andlig onykterhet, måste vi ha klart för oss vad som är dess källa. Bibeln framställt många exempel på människor som varit eller blivit drabbade.

Vi kan ta ett exempel från GT, där det står i 3 Mos 10:1-9 om Arons två söner Nadab och Abihu; hur de avvek från Guds föreskrifter och frambar "främmande eld" i sina rökelsefat, istället för att de skulle tändas med glöd från brännofferaltaret (3 Mos 16:12 och 4 Mos 16:46)

Av bibelsammanhanget framgår det klart vad detta berodde på, då Herren påminner om i vers nio, att man inte skulle dricka vin eller starka drycker i samband med tjänstgöringen i uppenbarelsetältet. Detta skulle vara en evändig stadga från släkte till släkte. Nadab och Abihu hade blivit omdömeslösa genom bruk av vin.

Allt detta med andlig onykterhet, blir så mycket viktigare för oss också, när vi är fullt medvetna om att Gud har lagt på vårt ansvar, medan vi växer i vårt andliga liv, att vi handlar i överensstämmelse med vad Guds ord lär oss. Den som är angelägen om att göra Guds vilja, håller sig nykter och får förstånd.

Jesus sa: Den som vill göra min himmelske Faders vilja... (Joh 7:17)

Paulus stora börda, det som han hade stor vanda inför, och som var hans oavlåtliga bön, då han skriver till församlingen i Kolosse, var att de skulle bli uppfyllda

av kunskap om Guds vilja i allt slags andlig viset och andligt förstånd (Kol 1:9)

Vi ser alltså att allt som påverkar oss att göra något vid sidan av vad Gud vill, där vi vet vad som är Guds vilja, gör oss onyktra och avtrubbar oss så att vi inte kan förstå och se klart (Ef 5:17)

Det som alltså gör oss nyktra, det är när vi hämtar näring av trons och den goda lärans ord. (1 Tim 4:6)

De första människorna i Edens lustgård, gavs av Gud en lära som ormen kom att ifrågasätta. Man (Eva) lyssnade och kom i beröring av en källa som verkade som ett berusningsmedel. Man blev onykter.

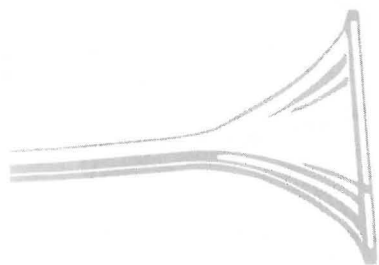
Paulus skriver till Timoteus om de tider som skall komma, då man icke skall fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser samla åt sig lärare i hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen. En tid då de skall vända sina öron från sanningen, och istället vända sig till fabler (2 Tim 4:3-4)

Och i nästa vers uppmanar han Timoteus: "Men du, var nykter i allting." Låt mig betona: "i allting". Det är inte enbart en osund lära (1 Tim 6:3-4), skökans vin, som gör oss onyktra. Jag vill också påminna om att vrede, oförsonlighet, högmod, missmod, själviskhet, materialism, rikedom, otro - eller personlig framgång, om den tas emot på fel sätt, verkar på oss som berusningsmedel.

En onykter person, har förlorat kontakten med verkligheten och lever i en skenvärld. Det som för övrigt kännetecknar den som är onykter, är att han eller hon ej vill veta av disciplin, är hållningslös, ovederhäftig, grälsjuk, vårdslös om sin hygien o.s.v. Till motsats mot Guds ord, som verkar återhållsamhet i alla stycken (1 Kor 9:25)

Till sist en uppmaning av aposteln Petrus:

- Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker, vem han må uppsluka. Stån honom emot, fasta i tron, och veten att samma lidanden vederfares edra bröder här i världen (1 Petr 5:8-9) ■

Men - vid midnattstiden ljöd ett rop!

Märta Berg Strömmare

Populäruppfattningarna trängs om den främsta platsen i vårt medvetande. I en sådan tid kan det vara av vikt att återvända till den ogrumlade källan. Intressant för den som söker sanningen - livsnödvändigt för den som söker Guds rike.

Jesus Kristus har i många avseenden fått stå tillbaka för ett antal "frälsare" som menat sig ha svaren på människans sökande. Historien talar om det och den visar också hur det blev med de frälsande sanningarna.

Med facit i hand - är ett slitet uttryck. Dock, med tillgång till facit kan var och en se och förstå vilken sanningshalt de olika frälsningsläror ägde, vad som följde i deras spår och vad de gjorde med människorna, hur de förändrade tankesätt och värderingsnormer.

Populäruppfattningar äger inget facit. De representerar det nya, det politiskt korrekta och det som just för de rådande förhållandena menar göra människan gott.

Och de vädjar till våra känslor och vårt förstånd.

Den ogrumlade källan - Jesus Kristus - har ett väsensskilt innehåll och ett väsensskilt syfte. Han vädjar inte till vare sig intellekt eller emotion. Han har en enda avsikt. Frälsning.

Jesus undervisar och talar profetiskt om Guds rike, möjligheten att bli delaktig därav och hur det ska kunna ske. I de 24:e och 25:e kapitlen av Matteus

evangelium framställer han mycket sakligt den tid vi nu lever i och där finns ett återkommande tema: *Håll er vakna - jag ska komma tillbaka! Och - i en stund då ingen väntar det!*

Liknelserna framställs så profetiskt klagörande att den som läser dem har alla möjligheter att förstå. Att verkligen förstå!

Ändå - denna genuina undervisning och alla bibelns tydliga orienteringsmärken till trots - ser vi idag en kristenhet som är upptagen av en helt förbluffande strävan. Man studerar intensivt de rådande populäruppfattningarna, till synes för att finna en möjlig gemensam nämnare. Utan att beakta att en gemensam nämnare har ett fundament: *minsta möjliga!*

Det var just det som var problemet för fem av de brudtärnor som Jesus berättar om. De hade för lite. För lite av den ofrånkomligt nödvändiga oljan.

De hade sett till att det fanns en yttre och praktisk gemenskap med de övriga, och till en början såg det helt lika ut. Man hade tagit ett gemensamt beslut att gå för att möta brudgummen, man hade insikt om det stundande mörkret och förstod behovet av lampor, av ljus på vägen. Det ser mycket lika ut.

I våra led har det talats mycket om väntetidens påfrestningar, med all rätt, Jesus betonar gång efter annan att vi *måste se till* att hålla oss vakna.

Ändå tycks det som att han i den här liknelsen vill framhålla något ännu mer djupgående och privat. Det inre livet, som endast kan komma till stånd efter ett

personligt val. Som inte har med rutiner eller tillhörighet att göra. Och som inte är förhandlingsbart.

Alla somnade, men det var inte där skiljelinjen gick. När anskriet ljöd vaknade också alla och det var i det uppvaknandet som det kom att visa sig vad var och en bar med sig. På vilket sätt man förberett sig och vilka prioriteringar man hade gjort. Om det var *minsta möjliga* eller *liv och övernog?*

Det är så med det "kristna livet" att det räcker fuller väl med minsta möjliga, det vill säga en gemensam nämnare. Gud är allas pappa och himlen är vårt hem. Eller Nangijala eller Nirvana. Gud är dessutom så generös att han naturligtvis inte tycker det har någon betydelse vad vi kallar honom och vi kan åberopa hans godhet till att välja om vi vill bli anonyma nykterister eller anonyma hederliga smygsupare. Anonyma kristna kanske så vi inte förargar. Vi är i vår fulla rätt att kräva respekt för den tro vi har eller inte har och framförallt vad vi kallar vår gud. Allt detta utgör en yttre, men för den skull långt ifrån ytlig, bas för samhörighet.

Kristusliv - är något helt annat. Där handlar det om närhet till Jesus själv. En så personlig relation att den drar omutliga gränser, skär av och omöjliggör diverse andra relationer. Det handlar om ett inreboende överflödsliv. Ett absolut desperat sökande fram till *mesta möjliga!*

Jesus, den ogrumlade källan, sa inte ett ord om respekt i det här sammanhanget. Han sa: *Gå ut!* Han sa att vid midnatt

skulle ljuda ett anskri. I det ropet fanns ingen tvetydighet. Inget ”kryssa i det lämpliga” angående vem man önskade skulle komma, inget ”fritt val” avseende gudtjänstordning.

Brudgummen kommer! Gå ut och möt honom!

Inför detta tillkännagivande och detta imperativ blev det plötsligt så obarmhärtigt tydligt att *minsta möjliga* räckte inte! Det till synes gemensamma visade sig vara ett falsarium. Oljan var slut för några av dem som hade delat gemenskapen.

Vad har då detta att lära oss? Antagligen ödesmättat mycket eftersom vi lever i den tid då detta profetord av Jesus ska gå i uppfyllelse.

När vi läser vidare i liknelsen, finner vi strax att de tärnor som hade intentionen att dela olja, det var de vilkas olja var slut. Det borde väl få oss stämda till eftertanke! Minsta möjliga att stå på dög inte när anskriet ljöd!

De som hade reservdunkar sade blankt nej. Märkligt kan man tycka? Ska man inte dela med sig? Är det inte en kristlig plikt att vara tillmötesgående och generös inför andra människors belägenhet? Vad menar Jesus nu?

Om detta hade varit en populärteologi, en sådan som platsar i vårt moderna eku-

meniska och humanistiska tänkande, då hade man gladeligen delat på den olja som fanns. Då hade man tackat Gud för alla som ville ställa upp och göra sällskap i väntandets natt och inte hade det haft någon egentligen betydelse vad eller vem man väntat på, man hade ju i alla fall haft varandra.

Men nu är det Jesus själv som vill lära oss något beträffande tiden för hans tillkommelse, och han söker inte inbilla oss att det kvittar hur mycket eller lite olja vi har. Hans ord visar tydligt att det är *mesta möjliga* som gäller. Om vi ska nå fram. En kompromiss hade inneburit att ingen av de tio hade varit redo. Hade man kärleksfullt givit avkall på det man själv såg som nödvändigt, skulle förvisso gemenskapen varit intakt, men *ingen hade nått fram!*

Nu är frågan för oss - ska vi välja kompromissernas gemenskap här i tiden och missa målet? Ska vi riskera härligheten Gud berett för en kort tid av jordisk samhörighet och bekvämlighet? Eller ska vi söka oss fram till ett överflödsliv som ger både ljus och värme ända till den dag Je-

sus kommer. Ljus över vägen. Ljus över profetordet. Men också ljus över den tid vi lever i så att vi orienterar oss och gör de viktiga valen.

Gå ut! Det talar om uppbrott, men det är ett uppbrott med ett bestämt syfte. Möt brudgummen!

Inte ett uppbrott som leder ut i ett obestämbart irrande bland populärteologiska konstellationer. Inte för att göra spektakulära och effektfulla upplevelser med mer eller mindre karismatiska eller ockulta förtecken. I vår tid är det sannerningen inte lätt att se var gränsen mellan de båda går. Låt inte lura dig, människa!

Uppmaningen gäller inte heller att möta och försöka förstå människor och religioner. Möt brudgummen! Jesus Kristus!

Det är ett enastående erbjudande, men det har sitt pris. Det gäller att inte komma för sent, att förstå vad tiden lider för folk och nationer men också för dig som individ.

I kapitlet före denna liknelse talar Jesus om en ond tjänare och roten till hans ondska var att han sa i sitt hjärta: ”Min herre kommer inte så snart.”

När anskriet ljöd vaknade också alla och det var i det uppvaknandet som det kom att visa sig vad var och en bar med sig. På vilket sätt man förberett sig och vilka priori- teringar man hade gjort. Om det var *minsta möjliga* eller *liv och övernog?*

Själv sagt är det svårt att vilja snudda vid tanken att vi som kristna skulle vara onda. Vi vill ju inte ens kännas vid att de som inte tror på vår Gud ändå skulle vara onda, för vi har svalt en av de mest populära åsikter som någonsin uttalats, nämligen att människan är god.

Är det ursäktat att undertecknad tillåter sig att rejält höja på ögonbrynen!

Undertecknad är nämligen läskunnig och har dessutom ett par ännu så länge

skapligt fungerande hörselorgan.

Tidningarna fylls från första till sista bladet med de vidrigaste varianter på ondskans uttryck och manifestationer. Det är så häpnadsväckande människofientligt och perverst att man som läsare vämjes! En nyhetskväll framför teven bjuder på ännu värre information. Rapportererna och bilderna av de djävulska övergrepp som utförs på hjälplösa individer, barn, djur, natur och likaledes på människovärde och lagstadgade mänskliga rättigheter, får en normalt tänkande och kännande människa att jämrta sig i avsky och förtvivlan!

Av hänsyn till arma drabbade i sådana sammanhang avstår jag från att nämna exempel. Jag bara frågar - skulle människan vara god!

En ond tjänare, sa Jesus, började slå sina medtjänare och istället för att ge dem mat i rätt tid började han själv äta och dricka.

De berusades gemenskap var för honom ett alternativ eftersom han inte väntade sin herres återkomst. Vilken gemenskap har ljus med mörker, frågar Herren.

Vilken gemenskap har de gemenskapsberusade med den som kallats till brudgummens möte?

Är det möjligt att blanda vad som helst under kompromissernas alltmer högtaktade fana?

Under kärlekens förespeglingsamlas man till ett ätande och drickande som medför att när Jesus kommer så sker det i en stund då ingen väntar det. Det var så han sa.

Och medan ”kärleksmåltiderna” pågår delar tjänarna ut hugg och slag till dem som inte kan låta sig nöja med *minsta möjliga*. De som fanatiskt och med livet som insats tränger sig fram till källan, söker det fördolda livet i Kristus. Livet som lyser ända fram.

Var redo! Var nykter! Håll dig vaken! Brudgummen kommer!

Det är ropet som ljuder i natten.

Jag har ingen som helst ambition att klanka på människor, oavsett vad de menar sig bli saliga på för fason, men jag har en allvarlig inställning beträffande anskriet. Det är midnattstid och populäruppfattningar av skilda slag kräver sin tribut.

Se dig omkring människa - och hör upp! Det hörs ett anskri - och vi måste ta ställning till det. Jesus kommer! Gå och möt honom! Det är din enda salighet och räddning. ■

Fulf

Det är lätt att förlora vad man mottagit och därför är det viktigt att fullfölja sin kallelse, inte försumma något eller stanna vid erfarenheter som gjorts. Gud måste få fullfölja sin kallelse avsett genom människan. Orsaken till att Jesu verk kunde fortsätta var att lärjungarna bejakade kallelsen, han hade sagt: "Följ mig!" Gud ger varje människa en personlig kallelse på samma sätt som lärjungarna fick det. De bröt upp och Jesus sa: "Ni har av mig blivit utvalda och tagna ut ur världen..."

Tage Johansson

Vad Gud vill göra med sitt folk ligger inte i framtiden - Gud vill göra det *nu*. Tiden är väldigt kort och människor vaggas ändå in i en jargong och vill ha det lugnt och skönt. Den situationen kan ju, som det sker för många idag, ändras i ett ögonblick.

Den fruktansvärda tid som bibeln kallar vedermödans tid närmar sig. En nöd vars like aldrig tidigare varit, säger Jesus. Detta är kulmen på människans synd och orättfärdighet. Denna tid har

kunnat hållas tillbaka av olika händelser. Hade Gud inte i sin barmhärtighet satt en gräns på Noas, tid skulle fördärvet bara blivit djupare och värre.

Det finns också exempel hos Guds eget folk. När man gav rum för orättfärdighet och ogudaktighet måste Gud gripa in och komma med tukt och ris. Därmed var det inte slut på Hans barmhärtighet. Han tänkte i nåd på sitt folk och sände sina profeter med Guds ord. I alla situationer har det funnits några som tog emot budskapet - så var det också under fångenskapen i Babylon.

Den grydde en dag då man kunde sätta sig i rörelse för att åter komma in i Guds frälsningsplan. Gud har aldrig övergivit sitt folk, han har alltid en frälsningsplan, hur mörkt det än är. Så länge det finns några som vill lyssna till Guds röst finns det hopp. Guds folk hade förts till Babel, men där fanns det en liten skara som skilde sig från den övriga hopen av judafolket. Några höll ännu en liten låga brinnande.

Genom Guds utvalda redskap, profeterna, framförallt Hesekiel, hade Gud en anknytningspunkt när dagen var inne att de skulle lämna Babel. Budskapet kom redan genom Jeremia att fångenskapens tid skulle vara 70 år.

För de flesta fanns inte rum för Hesekiels budskap. Guds folk hade etablerat sig i Babel, acklimatiserat sig och började trivas. De stannade kvar. Men Hesekiel lade grunden för några så att de kunde höra kallelsens röst och bryta upp. Gud hade en anknytningspunkt för det profetiska ordet.

Det är gripande att läsa om dessa som trädde fram inför Gud, folket till godo, och det lidande Hesekiel fick gå igenom för att lågan inte skulle slockna. Det är viktigt att vi har Guds ljus i våra hjärtan. Där måste finnas en gnista av himmelsk vision, för att vi inte ska se som människor vanligen ser eller handla efter mänskliga tankar. Utan en levande vision går

Följ kallelelsen!

människan under på vandringen.

Församlingen kan inte etablera sig i tiden. Genom andesmorda budskap påminns den om att inte stanna upp utan följa den kallelse Gud gett. Har Gud uppenbarat något för sitt folk går det inte att finna sig tillrätta i tiden eller världen. Man är förstörd eller helt omöjlig för samtiden.

Det är lätt att förlora vad man mottagit och därför är det viktigt att fullfölja sin kallelse, inte försumma något eller stanna vid erfarenheter som gjorts. Gud måste få fullfölja sin kallelse avsikt genom människan. Orsaken till att Jesu verk kunde fortsätta var att lärjungarna bejakade kallellsen, han hade sagt: "Följ mig!" Gud ger varje människa en personlig kallelse på samma sätt som lärjungarna fick det. De bröt upp och Jesus sa: "Ni har av mig blivit utvalda och tagna ut ur världen..."

Beroende av Anden

Jesus hade den helige Ande och fick verkställa Faderns gärningar. När Gud tar ut människor att utföra hans verk är de på samma sätt beroende av Guds Ande som Han givit oss, ingen är utlämnad. Om Jesus inte haft några som tog emot kallellsen hade det stannat vid att han for till himmelen och det hade inte blivit mer. Det är stort att bli kallad till tjänst och utföra Guds gärningar. Profeten Elia kom en dag till Elisa när han gick och plöjde med sina oxar. Plötsligt var tiden inne för honom.

Det kommer tider när en eller flera människor nås av kallelse till helig tjänst. Då kan man inte skjuta det på framtiden, för det kan innebära att tillfället går förbi och aldrig kommer tillbaka. Det är allvarligt för människan om hon inte tar vara på Guds nådestillfällen, Han har ju gjort sig beroende av henne.

Guds församling har större betydelse för en nation än vad människor tänker eller anar. Det som kan rädda ett folk är

om de tar emot Guds Ord. Om det fanns tio rättfärdiga i Sodom, skulle Gud skona staden; det hade han lovat Abraham... Tio rättfärdiga fanns inte och staden måste möta sitt öde. Gud söker alltid efter någon som kan ställa sig i gapet till landets försvar. Jesus grät över Jerusalem därför att staden inte aktat på sin sökningstid. Så viktigt det är att ta vara på den tid då Guds kallelse når människan, att akta på den tid då Gud söker henne.

Gud kallade människan genom Jesus Kristus och därigenom lades grunden för den världseangelisation som sedan skulle ske genom apostlarna.

-När de nu nalkades Jerusalem och kommo till Betfage vid Oljeberget, då sände Jesus åstad två lärjungar och sade till dem: "Gån in i byn, som ligger mitt framför eder, så skolen I strax finna en åsinnna stå där bunden och en fåle bredvid henne; lösen dem och för dem till mig."

-Och om någon säger något till eder: så skolen I svara: Herren behöver dem; då skall han strax släppa dem".

-Detta har skett för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten, som sade:

- "Sägen till dottern Sion: Se, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsinna fäle."

-Och lärjungarna gingo åstad och gjorde, såsom Jesus hade befallt dem, och ledde till honom åsninnan och fålen; och de lade sina mantlar på denne, och han satte sig därovanpå.

-Och folkskaran som var mycket stor, bredde ut sina mantlar på vägen, men somliga skuro kvistar av träden och strödde på vägen. Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter ropade och sade:

- "Hosianna Davids Son! Välsignad vare han, som kommer, i Herrens namn. Hosianna i höjden!"

-När han så drog in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse, och man frågade: "Vem är denne?" Och folket sade: "Det är Jesus, profeten från Nasaret i Galileen". (Matt 21: 1-11)

Här speglas vad som kan ske när man kommer in i Guds avsikt och plan.

Det är en bild av hur Gud får hand om någon som får bli redskap för att Jesus ska komma in i staden. Texten talar om vad som måste ske för att Jesus skulle fullborda sin gärning i Jerusalem.

Invävd i religiöst mönster

Människor är så invävda i ett religiöst mönster att de har svårt att förstå vad Gud vill. Bara man upplevt frälsning och går på möten och gör vissa saker är allt bra och så blir det möjligt att hanka sig fram till himlen. Detta är förljuget och felaktigt. Inget är så farligt för Guds verk som religiös verksamhet. Jesu största motståndare var de med religiös bakgrund. De ville hindra Jesus och försökte vid ett tillfälle störta honom utför en brant. Det går aldrig förena Andens verk och religiös verksamhet. Guds Ord åtskiljer själ och ande, märg och ben.

Jesus rensade templet där det pågick religiös verksamhet. Paulus nitälskade för Gud i en tradition som sparat ut för länge sen. Det hade varit tyst i 400 år och ingen profet hade kommit med Guds ljus och avslöjat situationen. Johannes Döparen kom med Guds budskap och något helt nytt började.

Frälsningen måste gå så djupt i människan så hon kommer i ett personligt förhållande till Gud och hans Andes ljus. Hur ska Gud gå till väga när det gäller efterföljelse, kallelse eller tjänst i människors liv? Det går aldrig att föras in i Andens verk om man inte vill överge gamla mönster om hur Guds verk ska gå till. "...när jag begrundade upptändes en eld i mig..." (Ps 39) Här talas om en attityd till ordet. Gud måste få tränga ner i hjärtana så att inte något ställs framför Guds uppenbarelse ljus.

När Samuel trädde fram var han ett redskap som satte Guds uppenbarelse framför allt annat. Prästen Eli sa: "Dölj inte vad Gud har sagt..." Det profetiska ljuset avslöjar allt. Varför måste Johannes skriva till församlingarna i Uppenbarelse-

seboken? Jo, det profetiska ljuset fanns inte längre i de lokala församlingarna, det måste komma utifrån.

I församlingen som är ett Guds verk, måste Gud få allt inflytande - inte människor.

-Låten därför ingen döma eder ifråga om mat och dryck eller angående högtid eller nymånad eller sabbat. Sådant är allenast en skuggbild av vad som skulle komma, men verkligheten själv finnes hos Kristus.

-Låten icke segerlönen tagas ifrån eder av någon som har sin lust i "ödmjukhet" och ängladyrkan och gör sig stor med sina syner, någon som utan orsak är uppblåst genom sitt köttsliga sinne och icke håller sig till honom som är huvudet, honom från vilken hela kroppen vinner sin tillväxt u Gud, i det att den av sina ledgångar och senor får bistånd och sammanhållning

-Om I nu haven dött med Kristus och så blivit frigjorda ifrån "världens makter", varför låten I då allehanda stadgar läggas på eder, liksom levden I ännu i världen; "Det skall du icke taga i", "Det skall du icke smaka", "Det skall du icke komma vid", och detta när det gäller ting, som alla äro bestämda till att gå under genom förbrukning - allt till åtlydnad av människobud och människolärar? (Kol 2:16-22)

Det är oerhört att vandra i Guds ljus och uppenbarelse. När Jesus tog ut människor var det därför viktigt att det blev en total uppgörelse. Antingen var livet uppbundet av anhöriga eller något annat, det kunde ibland vara egendomar.

Jesus sa: "Gå och sälj allt..." till någon eller: "Låt de döda begrava sina döda och kom istället och följ mig..." Detta var kallelsens stund då människor kunde föras in i en ny bana. Människor följer världens system, eller vad Gud bestämt om dem. Vilken välsignelse människor kan bli, som kommit in i Guds bana.

Herren behöver den

När Jesus utvalt sina lärjungar fick de uppdraget att lösa åsnan som Jesus skulle rida in i Jerusalem på. Vilken bild på Guds frälsning! När människan blir löst från det hon är bunden i kan hon komma in i Guds plan. Det finns tusentals ting som kan bli till hinder när man ska följa Jesus. "Lös den och fören den till mig", sa Jesus. "Herren behöver den..."

Han behöver dig, för han kan inte utföra sitt verk utan människor. Vad hände sedan med åsnan? Man bredde ut mantlar på den, en bild på Guds kraft. Mantlarna på vägen är en bild på förutberedda gärningar. Man behöver inte vandra på människosätt, utan får bli Kristi livegna slavar. Någon annan äger ens liv.

Jesus satte sig på åsnan och människor strödde ut palmkvistar, en bild på seger. Att gå från kraft till kraft och från seger till seger. Det är betydelsefullt att stå till Jesu förfogande, vara under hans inflytande. Då kan man bära ut Jesus till folket. Lärjungarna har inget eget att komma med, men kan bli bärare, som för Jesus till folket. Detta var förutbesämt av Gud och det som Jesus utförde i templet och staden hade inte kunnat ske, om inte lärjungarna först löst fålen.

Gud har användning för var och en, men det finns mycket som hindrar, t ex anhöriga, ekonomiska förpliktelser, eller ens eget liv. Den som mister sitt liv ska finna det verkliga livet, som finns i Guds närhet.

Till sist ska jag ta med ytterligare ett sammanhang. Det är så viktigt att Gud får uppenbara sin härlighet och visa hur vi ska handla i olika situationer, begrunda Guds lag och göra efter den. Vi måste förankra livet i uppenbarelsen. Den är underbar, men ofta vill man inte att den ska komma över ens eget liv, hellre lägga den på entreprenad för att någon annan ska göra efter den..

Kung David var inte avfälling men hade ändå försummat något väsentligt. Han hade kommit dithän att det var dags att flytta arken. Detta står att läsa om i 2 Sam 6.

Arken är en bild på Guds närvaro, en plats där Gud uppenbarar sig. David var angelägen att föra arken till Jerusalem där den skulle vara, och han satte den på en ny vagn. Så församlade Israel 30 000 man för att föra upp Guds ark. Församlingen behöver göra detta - att föra Guds ljus och uppenbarelse in i centrum. Detta förstod David. Ussa och Ajo körde vagnen och allt verkade gå efter planerna. Det var ordnat med instrument som skulle spela inför Herren.

Men vid Nakonslogen fattade Ussa tag i arken och Guds vrede upptändes så Ussa blev slagen till döds. Detta talar om ett stort misstag som David gjorde. Arrangemanget han gjorde var efter hans eget tycke och uppenbarelsen blev inte kopplad till det personliga engagemanget. Detta är en bild på institutionskristendom. Man vill ha uppenbarelsen i en verksamhet. Det var inget fel på ambitionen, men det var fel att placera arken på en vagn; en mänsklig konstruktion.

Guds föreskrift var att den skulle bäras av ett utvalt folk, Guds avskilda präster. Vi måste ha ett personligt förhållande

till Guds uppenbarelse, den måste bli ett med vårt liv.

David lärde sig något. Ussa betyder bryta ner och något måste brytas ner i vårt liv för att vi ska bli ett med hans uppenbarelse.

David fick sedan höra att Gud välsignade Obed Edoms hus på grund av arken. Det var frågan om att ha närhet till arken. Den skulle bäras på axlarna och det fick David erfara. När man gjorde på rätt sätt behövde han inte frukta längre. Om man fruktar betyder det att något finns mellan Guds uppenbarelse och människan, hon har inte kommit under lydnaden. Vi måste ha närhet till Jesus i våra liv.

När David för fram arken och offrar brännoffer och tackoffer, då välsignar Herren folket och David dansar med all makt inför Herren. Men han känner sig alltför ringa i den uppgiften.

När Mikal, Sauls dotter såg David här fick hon förakt för honom i sitt hjärta. Hon för ner händelsen på ett lågt plan, men David säger:

-Inför HERREN fröjdade jag mig. Dock kände jag mig rätteligen för ringa till detta, ja, jag var i mina ögon allt för låg därtill. Skulle jag då söka ära hos tjänstekvinnorna, om vilka du talade?». Och Mikal fick inga barn så länge hon levde. (2 Sam 6:21-22)

Så avslöjas människor som inte förstår Andens liv. Man föraktar de människor som lever och verkar i anden, det går över deras fattningsförmåga. Man kan aldrig förena det själiska med det andliga.

Må vi bli i den ställningen att vi kan bli föremål för den helige Andes verk i våra liv. Ställ dig till hans förfogande och låt dig lösas om det är någonting i ditt liv som är hinder för tjänsten för Herren! Kanske finns det något du måste lösas från? Gud har redskap. Han sände två lärjungar, står det. De hade själva blivit lösta och förda till Jesus och nu fick de fullmakt av Jesus att gå för att lösa åsnan.

Om du låter dig lösas kommer du in i Guds bana med ditt liv. Då kan han använda dig till rik välsignelse, som han gjorde med Samuel på sin tid. Gud kom på nytt till sitt folk genom Samuel. Gud hade en kanal där han åter kunde uppenbara sitt ord.

Det står så underbart att Gud lät intet ord falla till marken utan att det fick verka vartill han hade sänt det. Han hade ett redskap, en ung pojke. Här är hemligheten. Förstå kallelsen, den gäller också dig! Gud behöver redskap i den här tiden. ■

Nyfrälsta och nydöpta

Text: Emanuel Johansson

Begravningar brukar ju vara sorgliga, men inte idag. Tre nyfrälsta har beslutat sig för att följa Jesus och lät sig döpas. I dopet begravs den gamla människan, bakom är det gamla livet i synd och värld och en ny början, det nya livet med Jesus, ger en helt ny inriktning på livet och framtiden.

Den förändring det innebär att komma från ett annat land, kultur och språk för att försöka skapa sig ett liv här i Sverige är egentligen liten i jämförelse vad som nu har hänt med **Elmar, Alexandr** och **Slava**. Att de har fått möta evangelium innebär att de står på en helt ny grund med sina liv och kan möta de svårigheter deras situation innebär på ett helt nytt sätt. Antingen de blir kvar här i Sverige eller tvingas åka tillbaka till respektive hemland, så är den trygghet, framtid och hopp som finns i evangelium långt större, säkrare och djupare än något land, arbete eller kapital kan erbjuda.

De tre som lät döpa sig kommer alla från f d sovjetländer. Alexandr från Lettland kom till Sverige för att söka arbete. Han hade blivit av med en tjänst inom Lettlands brandförsvar och sökte en möjlighet att försörja sin familj. I Sverige var det till en början svårt, men genom kontakter här fick han en bok, "Frälsning genom eld", av **Igor Serov**. Efter att ha läst vittnesbördet tog han kontakt med Igor och kom sedan på besök till Maranataförsamlingens missionscenter i

Bällsta. Där pågick just då församlingens bibelskola och han fick för första gången i sitt liv höra evangelium. När han nu blivit frälst vill han att andra också ska få höra och det dröjde inte länge förrän Alexandr tog med sig fler till församlingens möten. Bland dessa var Elmar och Slava.

Elmar kommer från Azerbadjan, där han för ett antal år sedan blev frälst. Situationen i Azerbadjan gjorde att Elmar med sin familj begav sig till Sverige och sökte asyl. Det röriga systemet i den svenska migrationen har gjort att Elmar just nu är ensam i Sverige, medans hans fru och barn har tvingats återvända till Azerbadjan. Men han ser ändå Guds hand i händelseförloppet som har gjort att han nu har fått gemenskap med församlingen och blivit döpt.

Slava kommer från Estland. Där besökte han ofta den ortodoxa kyrkan för att tända ljus och be böner. Men Gud tycktes ändå vara långt borta. Han kom till Sverige helt nyligen och det han fick möta på de samlingar han besökte satte sina spår. När Elmar talade om att han ville döpa sig hakade Slava genast på och efter ett samtal med honom omvände han sig, bekände sin synd inför Gud och bad om frälsning. Nu fanns ytterligare en dopkandidat.

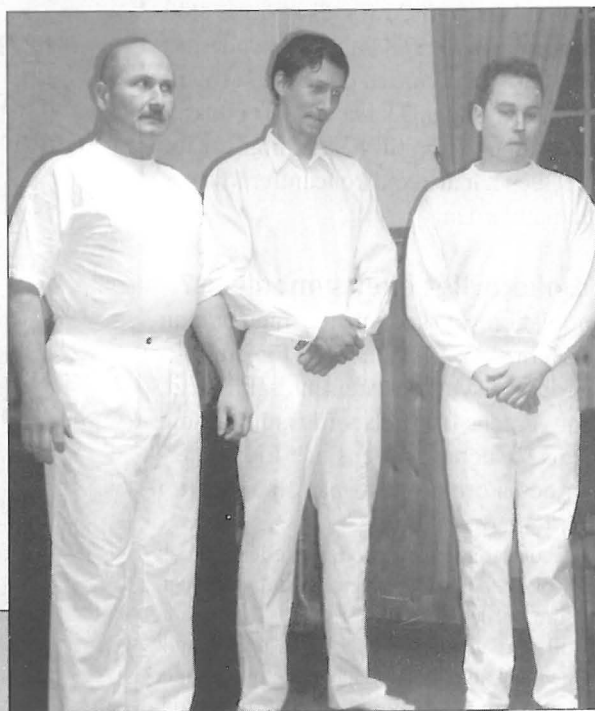
Församlingen har under en längre tid engagerat sig för mission i Litauen, Gud verkar och genom de nu nydöpta syskonen öppnar sig ytterligare fält i det forna Sovjet.

Arbetet är långt större än vi förmår omfatta, men för oss som redan troende handlar det om att ställa sig till Guds förfogande. Guds planer för Baltikum vet vi inte om, men det är den största nåd att få vara med i Guds handlande.

Därför ber vi till Gud både

att missionsarbetet fortsatt ska bära frukt på de yttre fälten och att det verk Gud har börjat i dessa nydöpta skall nå sitt syfte.

Gud är god, låt oss ge vad vi har innan striden blir avblåst och församlingen rycks upp för mötet med Jesus. ■

Får vi frälsning och förlåtelse genom na

Text: Stig Andreasson

Nutida sakramentalistiska teologer försöker på olika sätt att harmonisera sakramentalismen med Bibeln. De är inte alltid helt samstämmiga i sina bibeltolkningar, men det är framför allt två läropunkter som de försöker finna stöd för i Bibeln. Det är att vi får syndernas förlåtelse i nattvarden och att nya födelsen sker i dopet. Dessa två läropunkter skall vi nu ta upp till behandling var för sig. I den här artikeln koncentrerar vi oss om nattvarden.

Bokstavligt eller symboliskt?

Inom flera kyrkosamfund menar man sig ha säkra stöd i Bibeln för att nattvarden är syndaförlåtelsens sakrament. Nattvardens instiftelseord framförs som bevis för detta. Matteus och Lukas återger dessa ord av Jesus på följande sätt i 1917 års översättning:

-Sedan tog han ett bröd, tackade Gud och bröt det och sade: "Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse." Och han tog en kalk och tackade Gud och gav åt dem och sade: "Dricken härav alla, ty detta är mitt blod, som varder utgjutet för många till syndernas förlåtelse."

Lutherska teologer liksom deras store lärofader insisterar starkt på att verbet *är* i denna bibeltext måste uppfattas bokstavligt. "Detta *är* min lekamen. Detta *är* mitt blod", sade Jesus. Lutheranerna tror inte som katolikerna att det sker en förvandling av själva substansen i brödet och vinet. Men nattvardselementen *är* dock på ett mystiskt och övernaturligt sätt Jesu lekamen och blod *i, genom* och *under* brödets och vinets gestalt. Katolikerna kallar sin teori för "transubstantiationsläran". Den lutherska teorin talar om en "konsubstantiation", en slags samexistens mellan nattvardselementen och Jesu lekamen och blod. Ingen av dessa teorier är särskilt lättfattlig.

*-Välsignelsens
bägare som vi
välsignar, ger
den oss inte ge-
menskap med
Kristi blod?*

Alla reformatörerna delade inte Luthers syn på denna punkt. Historien förtäljer att **Luther** och **Zwingli** hade en livlig debatt just om detta. En känd luthersk skribent i Norge refererar till denna debatt och skriver:

-Luther höll sig till skriftprincipen, hänvisade till instiftelseorden och sa att då Herren säger "Detta *är* min lekamen och blod" så menade han "*är*" helt bostavligt. Zwingli svarade att "*är*" betyder "symboliserar."

Skribenten avfärdar Zwinglis argument med att säga: "Det finns inte något språk där "*är*" betyder "symboliserar".

Det sistnämnda påståendet stämmer naturligtvis inte. Den kände franske teologen **Alfred Kuen**, skriver:

"Att påstå att *är* alltid betyder identitet är att godtyckligt begränsa den språkliga betydelsen av verbet eimi (vara)."

Kuen menar att *är* naturligtvis ibland kan uttrycka bokstavlig identitet, men så är det inte alltid. Som exempel tar han orden i Jakobs brev 3:6 där det står: "Tungan är en eld." Ingen uppfattar detta i bokstavlig mening. Tungan kan liknas vid en eld som sätter tillvarons hjul i brand. Detta är väl den naturliga meningen av detta uttalande.

Bibeln innehåller inte bara liknelser och illustrationer men också olika slags figurliga och bildliga uttrycksätt, såsom *symboler* och *metaforer*. En symbolisk handling har en annan och djupare mening än handlingen har i sig själv. Men om den symboliska handlingen tillskrives samma kraft som den verklighet den symboliserar, då hamnar vi i en form av övertro och magi. En "metafor" är ett annat figurligt talesätt där någonting representerar någonting annat. Den innebär aldrig att det första förvandlas till det andra, men den föreställer och representerar det. En bokstavlig förståelse av uppenbart metaforiska och symboliska uttryck för oss på avvägar. Jesu ord vid nattvardens instiftelse är utan tvekan en typisk "metafor". Ett ting sägs represen-

syndernas tvarden?

Sakramentalismen i
sökarluset • Del 2

tera ett annat ting.

Ett bestämt uttalande av Jesus vid nattvarens instiftande har emellertid inga bokstavstroende sakramentalister någonsin uppfattat bokstavligt. Det är då Herren säger:

-Denna bågare är det nya förbundet genom mitt blod. (Luk 22:20)

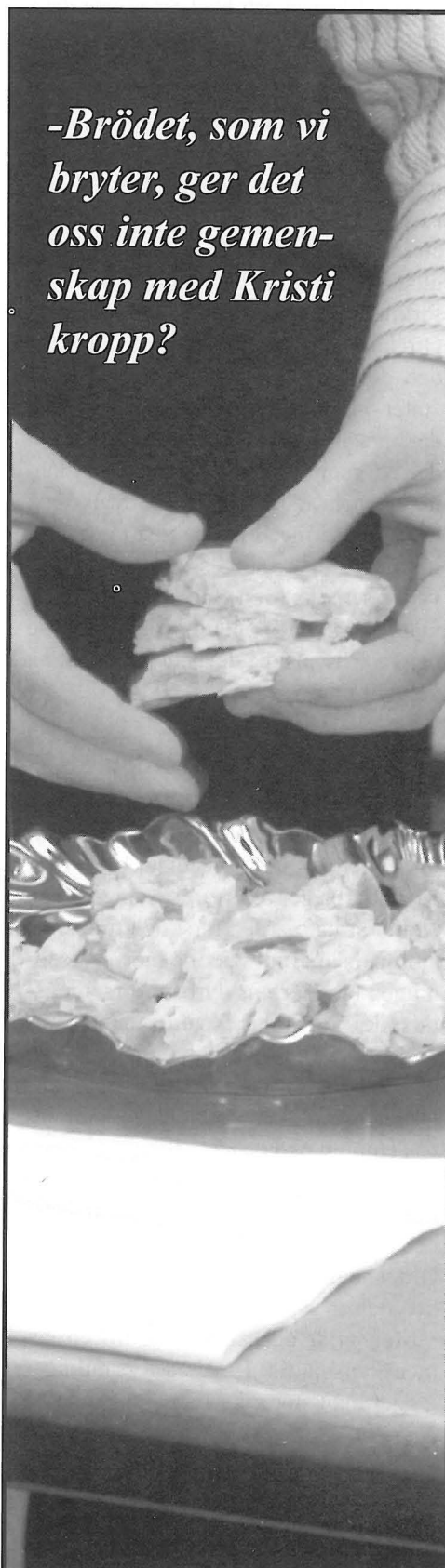
Ingen sakramentalist insisterar på att bågaren i bokstavlig mening *är* det nya förbundet. Det är naturligt. Hur skulle en vinbågare bokstavligen kunna *vara identisk* med det nya förbundet? Skulle detta vara fallet är vi verkligen illa ute. Då måste vi leta med ljus och lykta efter den vinbågaren som användes vid den första nattvarden. Vet vi inte var den finns, så har därmed också det nya förbundet gått förlorat. Nej, ingen tänkande människa kan uppfatta dessa ord som något annat än ett symboliskt talesätt. Vinbågaren representerar och symboliserar det nya förbundet.

Hur uppfattade Jesu lärjungar nattvarens instiftelseord?

Låt oss ta enkelhetens princip till hjälp för att förstå det hela. Som vi alla vet blev nattvarden instiftad då Jesus tillsammans med sina lärjungar intog den traditionella påskmåltiden. Den firades av alla rätttrojna judar till minne av befrielsen från Egyptens tråldom. Påskmåltiden var alltså en åminnelsemåltid. Och den var verkligen full av symboler på befrielsen från tråldomshuset. Den intogs i sju etapper. Både bröd och vin, fruktsås och bittra örter hörde till menyn samt kanske också ett påskalam. Vi säger "kanske", för alla judiska familjer hade inte alltid möjlighet att äta ett påskalam.

Men nu kommer vi till det som är viktigt att veta och förstå. Då Jesus intog denna sista måltid med sina lärjungar ersatte han de traditionella ord som husfadern uttalade med instiftelseorden till nattvarden. Den är ju det Nya Förbundets åminnelsemåltid. Då den

*-Brödet, som vi
bryter, ger det
oss inte gemen-
skap med Kristi
kropp?*

judiske husfadern delade ut brödet sade han vanligen: "Detta är det smärtans bröd som våra fäder måste äta." Jesus bröt med traditionen och sade istället, i det han bröt brödet: "Tag och ät. Detta är min kropp som offras för er. Gör detta till minne av mig".

Lärjungarna hade redan många gånger deltagit i en påskmåltid. De hade många gånger hört husfadern säga: "Detta är det smärtans bröd som våra fäder måste äta." Ingen av dem kan ha haft minsta tanke på att uppfatta dessa ord bokstavligt. Det hade ju gått många hundra år sedan judafolket spisade "smärtans bröd" vid det farofyllda uttåget ur Egypten. Påskmåltiden var en typisk åminnelsehögtid. Den innehöll ingenting magiskt eller mystiskt på något sätt. Då nu Jesus istället för att upprepa de vanliga traditionella orden då brödet delades ut, istället sa: "Detta är min kropp som blir offrad för er. Gör detta till minne av mig", då måste alla lärjungarna ha uppfattat dessa ord på samma sätt som husfaderns vanliga symboliska uttalande. De förstod genast att nu instiftar Mästaren en ny åminnelsehögtid. Hur skulle de kunnat tänka att brödet och senare vinet bokstavligen var Herrens lekamen och blod? En sådan bokstavlig tolkning av Jesu ord hade tvingat dem att tro att Jesus åt sitt eget kött och drack sitt eget blod och att han bjöd dem att göra detsamma. Detta är totalt orimligt.

Nej, nattvarden är inte en mystisk ritual. Den *kan* helt enkelt inte vara något annat än en symbolisk handling. Någon gång har du säkert tagit fram ett foto av dig själv eller någon annan i familjen och sagt: "Detta är jag. Och detta är min syster." Inte i bokstavlig mening förstås. Men fotot föreställer och representerar dig och din syster. Den norske skribentens påstående att det inte finns något språk där "är" betyder "symboliserar" stämmer faktiskt lika dåligt på svenska eller norska som på grekiska.

Men blir inte nattvarden fattigare om vi betraktar den som ren symbolik?

Jo, det menar naturligtvis sakramentalismens förkämpar. De vänder sig gärna mot dem som har en symbolisk uppfattning av nattvarden och säger: "Ni förnekar ju det övernaturliga inslaget i nattvarden. Ni har bara en torr förnuftstro." Många religiösa människor går idag gärna till sakramentalistiska kyrkor. De känner en stark dragning till det sakramental

och mystiska. Ta bort detta mysterium och religionen blir förfärligt fattig och ointressant för dem.

Men nej, nattvarden blir inte fattig därför att man inte tror varken på katolikernas "transsubstantiation" eller lutheranernas "konsubstantiation". Idag sker det förresten ett närmande mellan representanterna för dessa två teorier. Man minimerar skillnaden mellan dem. En katolsk teolog nämnde nyligen att både katoliker och lutheraner tror på "Jesu *verkliga* närvaro" i nattvarden. Vi står med andra ord varandra mycket nära, menade han tydligen. Men för oss är frågan denna: Måste man omfatta dessa teorier eller en syntes av dem för att uppleva nattvardens rikedom? Absolut inte.

Hela saken hänger på om man förstår skillnaden på tecknet (symbolen) och den verklighet som symbolen hänvisar till. Nattvarden eller brödsbrytelsen, som den även kallas, visar hän till korset och Jesu fullbordade försoningsverk. Vi blir på nytt påmind om hur mycket vår frälsning har kostat. Att få en större vision av Jesus är den största välsignelse du kan få i nattvarden. Det betyder mer än alla mystiska förvandlings - eller samexistensteorier runt brödet och vinet. Till sist skall vi sammanfatta nattvardens stora rikedom så som den framställs i Guds Ord. Men innan dess måste vi besvara en annan viktig fråga.

Varför är det farligt att förkunna syndernas förlåtelse genom nattvarden?

Helt enkelt därför att den strider både mot Bibeln och sunda förnuftet. Bland dem som mer eller mindre regelbundet går till altaret (eller nattvardsbordet) i någon kyrka för att få del av de heliga gåvorna och motta syndernas förlåtelse, är det många som aldrig har upplevat en personlig omvändelse. De tror på ett frälsande sakrament. Men de har aldrig krönt Jesus Kristus till Frälsare och Herre i sina liv. Bibeln säger att

-Den som döljer sina överträdelse, honom går det inte väl, men den som bekänner och överger dem, han får barmhärtighet. (Ords. 28:13)

Ingen får därför syndernas förlåtelse bara genom att ta nattvarden. Sant sade en av vårt lands främsta väckelseförkunnare:

-Den största villfarelse som finns är att predika syndernas förlåtelse skild från personlig omvändelse och tro.

I instiftelseorden säger Jesus att hans

blod skulle utgivas till syndernas förlåtelse. Nattvarden minner oss om detta. Men det är givetvis inte vinet i bägaren utan blodet på korset som bringar försoning och gör förlåtelsen möjlig. Att flytta själva grunden för syndaförlåtelsen från Golgata kors och till nattvardsbordet eller altaret i kyrkan måste vara fel.

Professor **Hallesby** var en stor andlig hövding i den lutherska kyrkan. Han skrev värdefulla böcker, men i mångt och mycket var han sakramentalist. Han skrev en gång följande:

-Jesu lekamen och blod får vi inte del i genom Ordet, varken det lästa eller det som förkunnas, men bara genom nattvardens sakrament.

Vad Hallesby egentligen menar med att "få del i Jesu lekamen och blod" får vi inte veta helt klart. Betyder det att få del i försoningens välsignelse? Betyder det att smaka kraften av Jesu för oss utgivna blod? Om detta är betydelsen måste väl förkunnelsen eller läsningen av Guds Ord kunna tillföra mig den välsignelsen och den kraften! Skriften säger ju att "talet om korset är en Guds kraft." Om det bara är vid nattvardsbordet vi kan få del i försoningens välsignelse, då kan ingen uppleva frälsning vid botbänken på Frälsningsarmen eller på knä inför Gud i enrum eller i samtalsrummet efter ett väckelsemöte. Men Gud vare lov, det är många som har upplevt syndaförlåtelse och nytt liv just på det sättet, utan att ha deltagit i nattvarden.

Vad betyder nattvarden för Guds folk?

Både Jesu egna instiftelseord och Paulus undervisning i det första brevet till Korintierna ger oss svaret. Som vi redan nämnt är nattvarden först och främst en äminnelsemåltid. Vi tillägnar oss sanningen om Herrens dyrbara försoningslidande. Vi samlas för att minnas hans gränslösa kärlek och självutgivande. Det gläder både Frälsarens hjärta och hans lärjungars hjärtan att samlas för att minnas Honom och Hans verk.

Vid nattvardsbordet samlas vi också i tillbedjan. I ödmjukhet ger vi vår frälsare och förlossare ära och pris. Vi betraktar i Ordet hans sköna bild och fördjupar oss i betydelsen av hans frälsargärning.

Men vi är också samlade till en gemenskapsmåltid. I många församlingar lägger man stor vikt vid att använda *ett enda bröd*, som alla bryter sin del av. På det sättet bekänner vi att vi genom tron har del i Kristus, men också att vi

tillsammans utgör en enda kropp. Just så uttrycker Paulus det, då han säger:

-Välsignelsens bägare som vi välsignar, ger den oss inte gemenskap med Kristi blod? Brödet, som vi bryter, ger den oss inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet är ett enda, är vi - fast många - en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd. (1 Kor.10:15-17)

Blodet till ett förenar Nya förbundets folk! Detta betyder naturligtvis att nattvarden blir meningsfull bara för dem som verkligen vill höra Herren Jesus Kristus till.

Nattvarden är också en förkunnelsens måltid.

-Var gång ni äter det brödet och dricker den bägaren förkunnar ni alltså Herrens död, till dess han kommer. (1 Kor.11:26)

Vi förkunnar Hans död! Vi förkunnar försoningens välsignade verklighet. Vi förkunnar att vi lever i det nya förbundets nådatid, då alla som tar sin tillflykt till Jesus kan bli frälsta. Vi förkunnar detta inför både människorna och den osynliga andevärlden.

Det finns uppriktiga kristna som håller sig borta från nattvardsbordet på grund av en djup känsla av ovärdighet. Det står visst någonting i Bibeln om ovärdiga nattvardsgäster, säger de. Men nej, det gör det faktiskt inte. Däremot står det något om att på ett ovärdigt sätt delta i Herrens måltid. Det gör man om man går dit med ett obotfärdigt och oförsonligt sinne.

Värdig att delta i brödsbrytelsen är ingen av oss. Men av nåd får vi vara med. Vi förkastar läran om syndernas förlåtelse i nattvarden. Men därmed menar vi givetvis inte att vi inte får komma till Herrens bord med vår synd och brist och motta nya rening. Det behöver vi. Men det är Jesu en gång för alla utgjutna blod som renar oss - inte de materiella gåvorna på nattvardsbordet. Dessa minner oss om att det är i Honom, Jesus, som vi har syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom.

Tror inte också vi på Jesu verkliga närvaro vid nattvardsbordet? Naturligtvis gör vi det. Men vi begränsar inte hans närvaro till denna handling. Han är alltid närvarande då två eller tre samlas i hans namn. Tron på denna hans heliga närvaro behöver alltså inte vara förenad med en sakramentalistisk syn på nattvarden.

Nattvarden påminner oss också om Herrens återkomst. Vi skall fortsätta att fira nattvard till dess Han kommer. Saliga dag då Frälsaren kommer för att hämta hem sitt återlösta folk! ■

Gertrud Johansson

Kom in i Guds plan för ditt liv!

Om en människa ska kunna leva i harmoni och fungera i sin fulla funktion, känna glädje och tillfredsställelse med sitt liv, måste hon komma in i den tanke som Gud från början hade med henne. Gud skapade människan till sin avbild, till man och kvinna skapade han dem.

Tillsammans i den förening som äktenskapet utgör fungerar mannen och kvinnan sida vid sida som en enhet och kan tjäna Gud i full gemenskap med Honom. Naturligtvis kan även ogifta människor tjäna Gud, men här avser jag att tydliggöra Guds avsikt med den äktenskapliga föreningen.

Guds tanke är fullkomlig och god för människan och kan inte bortförklaras med nutidsmänniskans egna hopsnickrade uppfattningar. Dagens människor lever i ett nästan konstant uppror mot Gud och hans plan. Man tror sig kunna skaffa sig en större frihet genom att nonchalera allt vad Gud i sin nåd har förordnat för människans bästa.

Äktenskapet betraktas sedan länge inte som ett livsvarigt förbund och skilsmässorna är mera regel än undantag. Människan har också genom den rådande tidsandan förlorat förmågan att bevara ett livslångt förhållande och den enskilde måste nästan mer betraktas som ett offer än som skyldig till utvecklingen.

Förutom detta försöker man idag komma förbi de tydligt uttalade Guds ord i detta sammanhang och förklarar att ett s.k. äktenskap skulle kunna in-

gåås även av två av samma kön.

I samma takt som utvecklingen går vidare så ökar den psykiska ohälsan allt mer. Man försöker skylla på just det man så ihärdigt försöker komma ifrån. Guds sanna ord som dessutom talar så tydligt i samvetena. Man försöker, som det står i psalm två, "kasta deras bojar ifrån sig" Guds goda vilja upplevs som ett bojar av tvång medan det är precis tvärtom.

Detta avkastande av allt som skapade trygghet och stabilitet är det som gör att människan kommer allt längre från fast mark under fötterna och själarna lider. Oskyldiga drabbas av denna utveckling. Barnen tvingas lära sig det som kommer att bli deras egen olycka i en skenande utveckling mot fullständigt fördärv.

Till den unga människan vill jag också rikta ett varningens ord när det gäller de feministiska tankegångar som genomströmmar den här tiden. Det finns ett ideal i Guds ord även när det gäller denna sak. Feminismen ropar högt om frihet och lycka i det att man ska frigöra sig från sin egen roll som kvinna. De kvinnor som av naturen är typiskt kvinnliga i sitt sätt att vara betraktas som förrädare och blir utklassade av manhaftiga och högljudda företrädare för de tankar som i denna sak gör uppror mot Gud. Gud

har tänkt att en man och en kvinna ska vara olika; inte för att konkurrera men för att komplettera varandra. Var inte rädd för att vara den du är och försök inte fuguera i den roll som den andre ska ha.

Guds plan och tanke gäller även i denna sak något långt bättre och högre än du kan ana. Gud är inte kvinnans fiende utan har förordnat allt för att även hon ska kunna fungera till fullo. Låt dig inte påverkas av gudsfiendliga tankemodeller. Du blir bara bedragen.

Du dåraktiga människa. Tänk om du ville förstå att Guds plan med dig är god alltigenom. Fly åter till Guds ord! Ta till dig av de gamla sanningar som gör människan till den hon skulle vara i Guds plan. Kom i harmoni med honom som älskat dig så högt att han sände sin son att lida och dö för din skull. Låt dig inte bedragas av de nya strömningar som lovar dig frihet och lycka. Kom till honom som själv är livet. Lär dig den tanke Gud har för dig genom att umgås med Honom i hans eget ord. Inandas hans Ande som gör dig hel och harmonisk i ditt själsliv. Gud må välsigna dig att komma in i hans plan med ditt liv. Amen! ■

Man har gett Romarbrevet väldigt många namn, bland annat "frälsningens katedral". Romarbrevet är kanske bibelns förnämsta teologiska skrift. Dogmatiskt, pedagogiskt, psykologiskt, andligt. Det stora ämnet som är själva huvudinnehållet, är *rättfärdiggörelsen genom tron*. Därför kan vi säga att vi i första kapitlet möter nyckelordet till Romarbrevet men för övrigt till hela läran om rättfärdiggörelsen genom tron.

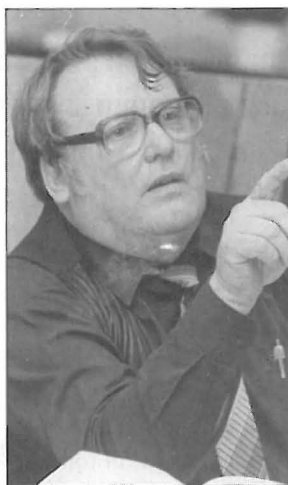
I Romarbrevet kapitel ett står det här nyckelordet som egentligen är hämtat ur Gamla Testamentet. Vi kan här läsa från den 17:e versen. Det är en del intressanta saker som kommer fram då man studerar Romarbrevets tillkomst och varför det skrevs. Det är för övrigt alltid något speciellt att läsa om Paulus. Till exempel hans känsla för de kristna, hans otroliga förmåga att uppleva delaktighet med alla kristna på alla orter. Och dessutom hans förmåga att överbrygga klyftor mellan kategorier. Det är Kristi kärlek som på ett speciellt sätt gestaltas i Paulus liv och flödar ut ur hans underbara undervisning. Han blev aldrig hätsk på grund av förföljelsen som mötte honom från hans eget folk, utan han visade alltid obefläckad kärlek till sin egen nation.

Dessutom finns ju den konflikt som traditionellt rådde mellan judar och greker, eller för att säga det mera begripligt för oss: mellan judar och hedningar. Aposteln hade en oerhörd förmåga att överbrygga de här klyftorna. Han hade beredvillighet att liksom bli allt för alla och möta dem utifrån deras egna förutsättningar för att kunna förmedla evangelium. För judarna, säger han, har han blivit jude, för greken grek, och så vidare. Man möter Kristi outgrundliga, oändliga kärlek förkroppsligad i aposteln. Det innebar inte att han blev profflös och utslätades; tvärtom. Just där ligger själva hemligheten i att kunna bevara sin evangeliska profil och inte suddas ut den. Bevara den och ändå utan teologisk anpassning hävda evangelium med all dess anstöt för judar och greker. Ändå tala till dem på ett sådant sätt att de förstod vad Han talade om.

Nu ska vi tala om brevet som han sände till Rom. Vi börjar med ett nyckelord, som förekommer redan i första kapitlet i den 27:e versen:

ROMAR-BREVET

Bibelstudieserie av Arne Imsen • Del 1

I Romarbrevet presenterar aposteln Paulus Guds frälsningsplan, Israel och det kristna livet på ett unikt sätt.

Här följer ett inledande studium av en serie bibelstudier av Arne Imsen från 70-talet. Dessa kommer också ges ut i bokform under året.

–Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: »Den rättfärdige skall leva av tro.»

Om vi ser Paulus' brev i den ordningsföljd de finns i Nya Testamentet, så tror jag att det ligger en väldig visdom i just att Apostlagärningarna följs av Romarbrevet. Det är en väldig harmoni i detta. Vad tidsföljden beträffar, så är ju inte Romarbrevet det första brev som Paulus författade till någon av församlingarna. Det första brevet var det profetiska brevet till Tessalonikerna. Men det passar så bra att Romarbrevet har placerats direkt efter Apostlagärningarna, därför att i Apostlagärningarna framställs geografiskt Paulus resor och hans missionsarbete. Där möter vi den praktiska

sidan av hans verksamhet. Sen går vi in i Romarbrevet och möter där den läromässiga framställningen. Man kan säga att i Apostlagärningarna och i Romarbrevet möter vi just Paulus i liv och gärning, liv och lära.

Det finns skäl att ställa frågan: I vilket förhållande står författaren till adressaten, till församlingen i Rom? Låt oss läsa några verser i första kapitlet:

–Jag, Paulus, hälsar alla Guds älskade som bo i Rom, dem som äro kallade och heliga. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

–Först och främst tackar jag min Gud genom Jesus Kristus för eder alla, därför att man i hela världen talar om eder tro.

Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom förkunnare av evangelium om hans Son, han är mitt vittne, han vet huru oavslåligt jag tänker på eder och i mina böner alltid beder att jag dock nu omsider må få ett gynnsamt tillfälle att komma till eder, om Gud så vill.

-Ty jag längtar efter att se eder, för att jag må kunna meddela eder någon andlig nådegåva till att styrka eder; jag menar: för att jag i eder krets må tillsammans med eder få hämta hugnad ur vår gemensamma tro, eder och min.

-Jag vill säga eder, mina bröder, att jag ofta har haft i sinnet att komma till eder, för att också bland eder få skörda någon frukt, såsom bland övriga hednafolk; dock har jag allt hittills blivit hindrad. Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.

-Därför är jag villig att förkunna evangelium också för eder som bon i Rom. (Rom 1:7-15)

Paulus hade vid det här tillfället aldrig varit hos församlingen i Rom. Man kan då fråga sig hur församlingen i Rom hade kommit till, och hur var den sammansatt. Det är viktiga frågor, för det lär oss att förstå den oerhörda konfliktsituation, som tecknas för oss i första och andra kapitlet. Vem var församlingens grundläggare? Rom var världsríkets huvudstad, och där strålade många intressen samman. Där fanns flera av österns religioner representerade, och de var ganska livaktigt verksamma. Detta utgjorde en väldig konflikt i staden, förutom det att staden upplevde vad vi skulle kunna kalla för en sekulariseringsprocess - det gällde hela det romerska världsväldet - en process som förmodligen är beskriven i första kapitlets sista del.

Paulus hade under en lång tid haft den här församlingen i åtanke, och längtade verkligen att få komma dit, och nu hade han planer på att resa till Rom. Varför skulle han resa till Rom? Han hade förmodligen två delmotiv. För det första ville han möta och se församlingen. Men det fanns ytterligare ett motiv. Han räknade med att få komma till Rom på genomresa, för han trodde att hans uppgift i öst var avklarad, och slutförd. Nu såg han västerut - och tänkte ganska långt. Han ville komma till Italien och Rom, för att kunna resa vidare till Spanien. Han talar alltså om att avsikten med att åka dit var att möta syskonen och hälsa på dem, umgås med dem, lära känna dem, och meddela dem en andlig gåva. Men han hade samtidigt motivet att be församlingen i Rom utrusta honom för fortsatt resa, så att han kunde komma till Spanien.

Paulus hade en princip för sin verksamhet, nämligen denna att aldrig arbeta på någon annans grund. Han var väldigt noga med att börja från början. Hans princip var att gå till platser där Kristus icke hade blivit förkunnad och grundlägga församlingar.

Vi läser i kapitel 15 om hur Paulus tänkte och reflekterade, hur han planade sitt arbete, vilka principer som han följde och vad som var avgörande för hans hän-synstagande i valet av missionsfält. Det var inte alltid en mäktig uppenbarelse från Gud, utan han hade ibland en vanlig längtan att möta syskonen för att lära känna dem och se vad Gud hade gjort på områden där han själv inte hade haft den grundläggande funktionen.

-Alltså är det i Kristus Jesus som jag har något att berömma mig av i fråga om min tjänst inför Gud. Ty jag skall icke drista mig att orda om något annat än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och med gärning, genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft.

-Så har jag, från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, överallt förkunnat evangelium om Kristus. Och jag har härvid satt min ära i att icke förkunna evangelium, där Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval; utan så har skett, som skrivet är: »De för vilka intet har varit förkunnat om honom skola få se, och de som intet hava hört skola förstå.»

-Det är också härigenom som jag så många gånger har blivit förhindrad att komma till eder. Men då jag nu icke mer har något att uträtta i dessa trakter och under ganska många år har längtat efter att komma till eder, vill jag besöka eder, när jag begiver mig till Spanien. Jag hoppas nämligen att på genomresan få se eder och att därefter av eder bliva utrustad för färden dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan efter eder stillad.

-Men nu far jag till Jerusalem med understöd åt de heliga. Macedonien och Akaja hava nämligen känt sig manade att göra ett sammanskott åt dem bland de heliga i Jerusalem, som leva i fattigdom. Ja, därtill hava de känt sig manade; de stå också i skuld hos dem. Ty om hedningarna hava fått del i deras andliga goda, så äro de å sin sida skyldiga att vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda.

-När jag så har fullgjort detta och lämnat i deras händer vad som har blivit insamlat, ämnar jag därifrån begiva mig till Spanien och taga vägen genom eder stad. Och jag vet, att när jag kommer till eder, kommer jag med Kristi välsignelse i fullt mått.

-Och nu uppmanar jag eder, mina bröder, vid vår Herre Jesus Kristus och vid vår kärlek i Anden, att bistå mig i min kamp, genom att bedja för mig till Gud, att jag må

bliva frälst undan de ohörsamma i Judeen, och att det understöd som jag för med mig till Jerusalem må bliva väl mottaget av de heliga.

-Så skall jag, om Gud vill, med glädje komma till eder och vederkvicka mig tillsammans med eder. Fridens Gud vare med eder alla. Amen. (Rom 15:17-33)

Här gör Paulus en sammanfattande utläggning av sitt eget arbete. Han talar om sitt motiv, och han berättar också något om metoderna och det som var typiskt för hans tjänst. Han legitimerar sig som en prästerlig förvaltare av Guds nåds evangelium och alltsammans detta följs av övernaturliga manifestationer. Gud har varit med honom i det här arbetet och han skriver vidare att han ser nu sitt arbete avslutat - i den delen av det romerska världsväldet.

Det här är en fantastisk beskrivning, och typisk för Paulus. Det är någonting fantastiskt med denna oerhörda erövringsvilja. Ständigt nya områden. Att aldrig någon gång slå sig till ro. Det finns ständigt nya områden att erövra. När en etapp är avslutad, har han ingen känsla av att han ska slå sig till ro, han ska vidare. Då följer han den fantastiska principen, som han ytterligare klargör i andra Korintierbrevet, där han liksom lägger fram hela det oerhörda missionsprogrammet för församlingen i Korint. Vi läser det som en parentes. Paulus såg någonting bortom. Det fanns inga möjligheter att låsa honom fast i ett område. När funktionen han hade inom ett område var avslutad, var det fråga om att dra vidare. Han tillämpar då den här oerhörda dynamiken som vi ser i 2 Kor 10:

-Ty vi äro icke nog dristiga att räkna oss till eller jämföra oss med somliga som giva sig själva gott vitsord, men som äro utan förstånd, i det att de mäta sig allenast efter sig själva och jämföra sig allenast med sig själva... (2 Kor. 10:12-13)

Den typiska konkurrensmentaliteten som förekommer här - stor, större, störst - bra, bättre, bäst är någonting som har följt i alla tider, och det har också belastat Guds verk i urkristen tid. Vad det här praktiskt innebar kanske vi inte kan förstå, men vi kan skönja vissa drag i konflikten som uppstod i det som Paulus kallar för "det falska apostlaämbetet"; konflikten som han hade med alla de judaiserande och helleniserande krafterna. Det fanns en förkunnelse som delvis var uppblandad av judisk gärningslära eller grekisk vishetslära. Den här konflikten stod han i. Och resultatet blev alltid det samma: Släppte man till det ena eller det andra, eller båda delarna, så stympades

det sanna evangeliet, och förlorade sin kraft. Paulus säger att detta uppblandade evangelium var så farligt, därför att det berövade korset sin kraft. Det blev till slut en vishetslära, jämförbar med andra vishetsläror, och en gärningslära jämförbar med andra gärningsläror. Det vill säga moralfilosofi eller något annat. Men Paulus hävdar med bestämdhet att evangelium är något unikt, något speciellt. Det är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Det står i särklass och får inte förändras eller filtreras. Man får icke ta någonting bort eller lägga någonting till. Det ska predikas precis som det står. Det är inte vi som ska kritisera ordet, det är Ordet som ska kritisera oss. Det är förmäta att upphöja sig till bibelkritiker, det är löjligt. Och ordet är det enda verkliga korrektivet som har chansen att få någon ordning på oss. Därför talar aposteln också om trons lydnad. Det gäller att göra hedningarna lydaktiga, de måste komma in under trons herravälde.

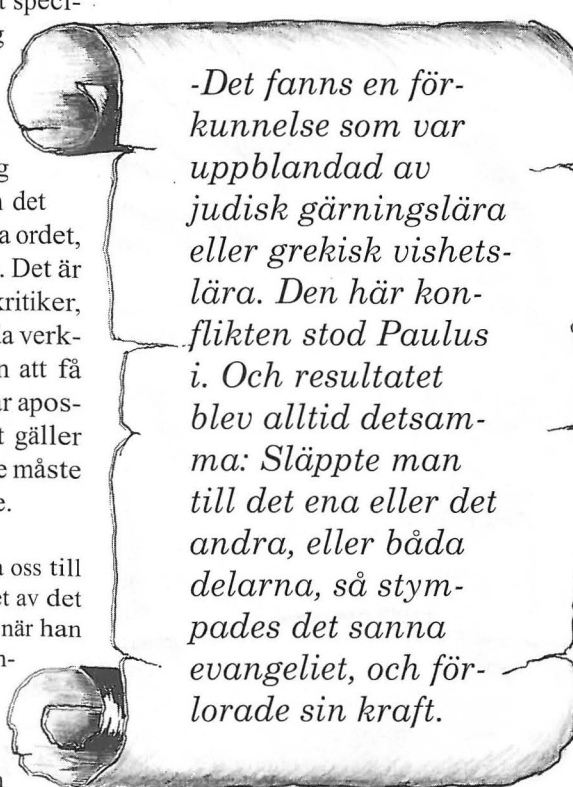
Vi läser vidare:

-Vi för vår del vilja icke berömma oss till övermått, utan allenast efter måttet av det område som Gud tillmätte åt oss, när han bestämde att vi skulle nå fram jämväl till eder. Ty vi sträcka oss icke utom vårt område, såsom nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram jämväl till eder." (2 Kor 10:13-14)

Det där är värt att stryka under - suveräniteten inom det av Gud givna området. Det vill säga: Vi har ett område, ett ämbete, och inom det ämbetet fungerar vi suveränt, lika suveränt som Kristus själv. Det har vi inte fått av någon människa. Det har inte tilldelats oss ens av någon församling. Utan det har vi fått av Gud. Och om vi fungerar inom det området, då är vi i vårt rätta element. Paulus säger att han för sin del gärna vill berömma sig av det Gud har tilldelat honom. Ty inom det området Gud har tilldelat honom har han förblivit trogen. Och därför har han heller aldrig behövt använda armbågarna för att försöka att kämpa till sig positioner som Gud aldrig gett honom, och på samma gång försöka att trycka undan andra som han eventuellt avundades för att han tyckte att det gick bättre för dem, och de hade större framgång än vad han själv hade. Sådana tankar var helt omöjliga för Paulus. Det handlade inte om någon personlig konkurrensmentalitet, eller karriär eller någonting som över huvud taget skulle kunna ge någon glamour åt någon mänsklig insats. Det som skedde,

det skedde genom Guds nåd. Funktionen var helt beroende av Gud som hade tillmätt utrustningen, och den kunde användas uteslutande efter de lagar som finns i Guds eget rike. Hur ska det område som Gud hade tilldelat åt oss utvecklas och utvidgas, så att vi inte stagnerar eller hämmas i vår utveckling?.

Vi fortsätter:

-Det fanns en förkunnelse som var uppblandad av judisk gärningslära eller grekisk vishetslära. Den här konflikten stod Paulus i. Och resultatet blev alltid detsamma: Släppte man till det ena eller det andra, eller båda delarna, så stympades det sanna evangeliet, och förlorade sin kraft.

-Ty vi sträcka oss icke utom vårt område, såsom nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram jämväl till eder. När vi säga detta, berömma vi oss icke till övermått, icke av andras arbete. Men väl hava vi det hoppet, att i samma mån som eder tro växer till, vi inom det område som har tillfallit oss, skola bland eder vinna framgång i så överflödande mått, att vi också få förkunna evangelium i trakter som ligga bortom eder - och detta utan att vi, inom ett område som tillhör andra, berömma oss i fråga om det som redan där är utträttat. Men »den som vill berömma sig, han berömma sig av Herren». Ty icke den håller provet, som giver sig själv gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord. (v.14-18)

Nu gör aposteln klart för församlingen att han har fått ett område sig tilldelat. Det området har han intagit - och nu ser han bortom det här, områden som inte är intagna för evangelium.

Det är stora slagfält som väntar på erövrarens insatser. Men han vet att ska han komma dit, så måste tron växa till i den krets där han redan har förkunnat evangelium. Tron måste växa till så att den församling som har byggts upp blir

självbärande och mäktig att fortplanta sig bortom de områden som är intagna.

Paulus upplevde att nu var han färdig i den östra delen av det romerska riket. Själv hade han också varit hårt prövad, både av sjukdom och andra lidanden, som han fick uppleva på grund av att han aldrig kunde tänka sig att kompromissa med evangelium. Han såg det som en helig plikt att i alla lägen och i alla avseendet hålla evangeliets segerfana högt och obefläckad. Därför fick han lida oerhört mycket. Men det är otroligt och underbart på samma gång; att detta hade icke gjort att han sänkts ner i missmod eller förlorat tron. Tvärtom, han kände att nu var det här området klart, och nu skulle han bortom!

Så vänder sig Paulus till församlingen i Rom. Han har icke grundlagt den församlingen, han vet att där är Kristus redan predikad. -Jag reser till Rom, men jag stannar inte där. Jag reser dit för att av församlingen som finns där få resurser för att kunna gå vidare till Spanien, till en annan del av världen, och där, som Kristus ännu icke har blivit känd, predika evangelium. Vilket inspiration! Vilken kraft!

Nå, hur kom han då till Rom? Han kom dit som fånge. Och det kan vi läsa om i apostlagärningarna i det sista kapitlet:

-Då tre månader voro förlidna, avseglade vi på ett skepp som hade legat vid ön över vintern; det var från Alexandria och bar Tvillinggudarnas bilder. Och vi lade till vid Syrakusa och stannade där i tre dagar. Därför foro vi längs kusten och kommo till Regium. Dagen därefter fingo vi sunnavind, och vi kommo så redan på andra dagen till Puteoli.

-Där träffade vi på bröder, och hos dem stannade vi, på deras inbjudning, i sju dagar. På detta sätt kommo vi till Rom. (Apg. 28:11-14)

På detta sätt kommo vi till Rom... Det ligger någonting märkligt i det här. Paulus tänkte ju att han skulle komma till Rom för att rekreera sig, och han stannade ju också på platser som var kända som rekreationsorter, turistorter i vår tid. Men inte som turist, utan som fånge. "Och på detta sätt kommo vi till Rom."

-Så snart bröderna där fingo höra om oss, gingo de oss till mötes ända till Forum Appii och Tres Taberne. När Paulus fick se dem, tackade han Gud och fick nytt mod. Och då vi hade kommit in i Rom, tillstades det Paulus att bo för sig själv, med den krigsman som skulle bevaka honom. (Apg. 28:15-16)

Det finns någonting ironiskt i det

här. "Den krigsman som skulle bevaka honom." Det är verkligen, tragikomiskt; en krigsman som bevakade honom. Men han säger att när han träffade bröderna, då tackade han Gud och fick nytt mod. Halleluja! Mitt i vidrigheten fanns en outtömlig inspirationskälla, och den öppnades i det ögonblicket då han mötte nådessyskonen. Så blev också den här förnedrande resan och förödmjukelsen faktiskt ett triumftåg. Han träffade bröderna och lovade Gud. Alltså kom han till Rom på ett helt annat sätt än han hade tänkt sig. Istället för att komma till Rom på genomresa en kort period, så blev han där ganska länge.

-I två hela år bodde han sedan kvar i en bostad som han själv hade hyrt. Och alla som kommo till honom tog han emot; och han predikade om Guds rike och undervisade om Herren Jesus Kristus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom däri. (Apg.28:30-31)

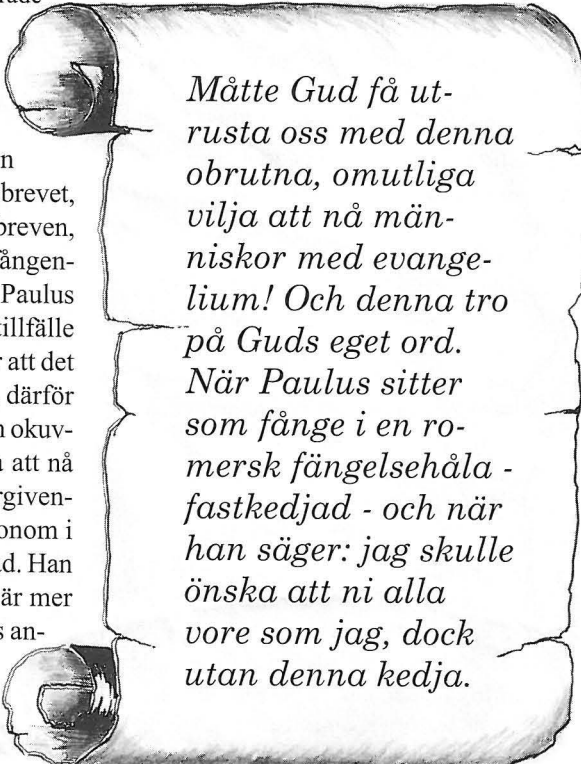
Hur gick det för Paulus? Kom han över huvud taget till Spanien? Vi har en situation tecknad i andra Timoteusbrevet, ett av dem som kallas för pastoralbrevet, och som är skrivet under hans fångenskap. Vi vet med bestämdhet att Paulus satt fängslad åtminstone vid ett tillfälle under en längre period. Jag tycker att det är så gripande att studera det här, därför att på samma gång som det finns en okuvlig, och fullständigt omutlig vilja att nå framåt, så finns det en total undergivenhet under Guds vilja. Nu ser vi honom i den här situationen - han är fängslad. Han skriver i Timoteusbrevet, som ju är mer personligt färgat än någon av hans andra skrifter. Han skriver mycket om sig själv och sina besvikelser, sina svårigheter och sina plågor. Han skriver till en personlig vän. Men mitt i alltsammans finns en underton av triumf och glädje. Vilken märklig beaktelse av en apostel, som ser ointagna områden som han kämpar för att erövra med evangelium:

-Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden är inne, då jag skall bryta upp. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse." (2 Tim. 4:6-8)

Blev fängelsevistelsen i Rom slutstationen för Paulus, så att han verkligen blev dödsdömd och avrättad - som illgär-

ningsman? Kom han till Spanien? Kan vi få veta någonting om det? En sak är i alla fall säker: Han bevarades i denna otroliga själavinnande nöd, vanda, kärlek, mitt under fängelsevistelsen. Under lidanden som drabbade honom, hade han glädjen i Gud och förmådde förmedla evangeliets välsignade budskap också till dem som fanns i den miljön.

Det påstås i traditionen att man icke kunde ha någon krigsman hos honom mera än en timme. För att den som stannade hos Paulus mer än en timme blev frälst! Så de bytte, påstås det, bevakning varje timme. Det finns vissa saker i skriften som antyder att han på det här sättet nådde ända upp till kejsarens hus med evangelium. Krigsmän och officerare stöp som segerbyten för frälsningens tveeggade svärd. I fängelset bevarade

Måtte Gud få utrusta oss med denna obrutna, omutliga vilja att nå människor med evangelium! Och denna tro på Guds eget ord. När Paulus sitter som fånge i en romersk fängelsehåla - fastkedjad - och när han säger: jag skulle önska att ni alla vore som jag, dock utan denna kedja.

han visionen levande och frisk, och såg i alla lägen möjligheter och tillfällen att kanalisera ut och fortplanta detta gudomliga liv.

Vi ser alltså hur otroligt olika omständigheterna gestaltade sig för denne gudsman.

Vi ska inte gå in på frågan om Paulus kom till Spanien eller stannade i fängelset. Vi vet i alla fall att han led martyrdöden. Om det nu var här, vid detta tillfälle, eller om det finns en ytterligare fängelsevistelse som han fick genomlida, det ska jag inte gå in på.

Måtte Gud få utrusta oss med denna obrutna, omutliga vilja att nå människor

med evangelium! Och denna tro på Guds eget ord. När Paulus sitter som fånge i en romersk fängelsehåla - fastkedjad - och när han säger: jag skulle önska att ni alla vore som jag, dock utan denna kedja.

Vilken uppståndelse det måste ha blivit i domstolen hos domarna när fången kommer in och säger: jag skulle önska att ni vore som jag, dock utan denna boja. Och när han ställs fram inför konung Agrippa, så säger han: Jag skattar mig lycklig! Vilken beaktelse! Det fanns inte en ton av nedstämdhet. Jag skattar mig lycklig! Det vill säga, att för honom var varje situation en chans att nå människor med evangelium. I det där sammanhanget handlade det om att nå konungens hjärta med evangelium, det var lycka nog för Paulus. Sen om detta skedde med bojar eller utan bojar hade ingen som helst betydelse, han nådde konungen med budskapet, och därför säger han: jag sitter fångad, och är inlåst, men Guds ord, det bär icke bojar. Det kan de inte låsa in, det kommer att gå vidare! Halleluja! Man kan inte låsa in Guds ord i en cell, för Guds ord har uppståndelsekraft. Sanningen kan man begrava på långfredagen, men med mäktig kraft står den upp på påskdagen! Och så här fortplantar sig evangelium; genom friska och underbara vittnesbörd.

Vi ska läsa några verser som antyder var Paulus befann sig då han skrev det här brevet. Han hade gjort en insamling för syskonen uppe i Jerusalem. Det var den församling som mött honom med misstänksamhet, och som knappast vågade ha några relationer till honom, den församling som aldrig hade intervenerat till hans fördel. Vi ser aldrig att Jakob, Johannes eller Petrus ställde upp på hans sida. Han klagade vid ett tillfälle: vid mitt första försvar, säger han, var det ingen som ställde upp. Det var ingen som intervenerade till hans fördel. Ingen av pelarna uppe i Jerusalem. Varför? Man var rädd för att dela Pauli öde. Man var rädd för att bryta så hundraprocentigt radikalt med judendomen, som Paulus hade gjort. Ty då visste man att man skulle få möta samma öde. Att ställa upp med Paulus, det var farligt. Men det heter: "Herren stod mig bi!" och "Må Herren icke tillräkna dem det." Herren står sina vittnen bi i dessa väldiga uppgörelser på olika nivåer och i olika situationer.

Nu var Paulus tydligen i Korint. Till den församling som hade ställt sig passiv och reserverad mot honom, kände

han skuld. Därför gjorde han en väldig insamling till de heliga i Jerusalem. Han skickade bröderna att samla in medel till moderförsamlingen i Jerusalem. Så besvarade Paulus deras skepticism, reservation och fruktan. Deras små utfrysningsförsök besvarade han med Kristi kärlek. Genom att läsa i Apostlagärningarna förstår vi att han befann sig i Korint, på sin tredje missionsresa.

-Och när han hade färdats genom det landet och jämväl där talat många förmaningens ord, kom han till Grekland. Där uppehöll han sig i tre månader. När han sedan tänkte avsegla därifrån till Syrien, beslöt han, eftersom judarna förehade något anslag mot honom, att göra återfärden genom Macedonien. (Apg. 20:2-3)

Vi går till Romarbrevet igen, och läser i det 16:e kapitlet.

-Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är församlingstjänarinna i Kenkrea. Så mottagen då henne i Herren, såsom det höves de heliga, och bistån henne i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd för många och jämväl för mig. Hälsen Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus. De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar. (Rom. 16:1-3)

Vilket tacksägelseämne! De tackar Gud för två stycken som har vågat sitt liv för Paulus. Jag skulle tro att hade de här två levat i vår tid, hade de blivit dömda som mycket dumdristiga. Vad hade de egentligen gjort de här två? Vågat livet för mig, säger han, men vad innebar det? Lägg märke till att de hade vågat livet så att Paulus hade blivit räddad. Och därigenom att Paulus blev räddad, så hade detta gagnat alla hednaförsamlingar. Han kunde säga: Hade mitt liv röjts ur vägen, så hade de här församlingarna aldrig kommit till.

Paulus säger att han varje dag prispade sitt eget liv. Och han talar om att han var beredd att ge sitt liv som ett drickoffer. Vad kan det innebära? Ett offer för ett speciellt högt syfte. Nu är det uppenbarligen så att de här människorna hade deltagit med honom på ett så direkt konkret sätt att det hade inneburit en stor risk för deras eget liv. Det är ett fantastiskt skeende. Halleluja! Där människor överlämnar sig åt varandra, och samtidigt gemensamt överlämnar sig åt Gud, för att nå ett högt mål: Evangelii segertåg.

-De hava ju vågat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednaförsamlingar. Hälsen ock den församling som kommer tillhoppa i deras hus. Hälsen Epenetus, min älskade

broder, som är förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till Kristus. (Rom 16:4-5)

Sannerligen, det här är ingen doktorsavhandling! Bibelns underbaraste och härligaste teologiska avhandling har en frisk fläkt av närgående beskrivning av Guds trofasthet i enskilda personers liv.

-Hälsen Maria, som har arbetat så mycket för eder. Hälsen Andronikus och Junias, mina landsmän och medfångar, som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus. Hälsen Ampliatus, min älskade broder i Herren. Hälsen Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade broder. Hälsen Apelles, den i Kristus beprövade. Hälsen dem som höra till Aristobulus' hus. Hälsen Herodion, min landsman. Hälsen dem av Narcissus' hus, som äro i Herren. Hälsen Tryfena och Tryfosa, som arbeta i Herren. Hälsen Persis, den älskade systern, som har så mycket arbetat i Herren. Hälsen Rufus, den i Herren utvalde, och hans moder, som också för mig har varit en moder. (v. 6-13)

Hälsen! Hälsen, hälsen, hälsen - alla de heliga! Här finns syskonskaran. Och var sitter Paulus och skriver dessa hälsningar?

-Timoteus, min medarbetare, hälsar eder: så göra ock Lucius och Jason och Sosipater, mina landsmän. Jag, Tertius, som har nedskrivit detta brev, hälsar eder i Herren. Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder. Erastus, stadens kamrerare, och brodern Kvartus hälsar eder. (v. 21-23)

Av dessa hälsningar förstår vi att han är i Korint. Det är hälsningar från syskon som bodde i den staden.

-Men honom som förmår styrka eder, enligt det evangelium jag förkunnar och min predikan om Jesus Kristus, ja, enligt den nu avslöjade hemlighet, som förut under evärdliga tider har varit outtalad, men som nu har blivit uppenbarad och enligt den eviga Gudens befallning, blivit, med stöd av profetiska skrifter kungjord bland alla hedningar för att bland dem upprätta trons lydnad - honom, den ende vise Guden, tillhör äran, genom Jesus Kristus, i evigheternas evigheter. Amen. (v. 25-27)

Jag har en känsla av att det är en tidlös fridshälsning till alla heliga i alla tider! Han begynner, men får liksom inget slut på det hela. När han börjar tänka på den ene, så kopplar han till den andre, och den tredje och den fjärde och den femte. Det är arbetare och tjänstemän, det är fattiga och rika. Det är gränslöst och oändligt. Hälsen! Det är bröder och systrar. Hälsen! Hälsen till syskon till syskonen i Maranataförsamlingen! Hälsen till Arne Imsen! Amen! Förenade och sammansvetsade i Kristus i Jesus! ■

1969 var jag 20 år. Jag var vapenvägrare, och kom upp till Solna. Jag bodde i Bagartorp, AMS-förläggningen där tillsammans med 12 andra som gjorde vapenfri tjänst. Vi skulle vara sjukvårdsbiträden på lasaretten i Stockholms län. Då jag kom hit hade det pågått en tid av väckelse i mitt liv. Jag hade varit borta ett par år från Herren i min ungdom, men jag bad varje dag till Jesus, och jag hade kontakt med Herren, och han sade till mig när det kändes som han var långt ifrån mig, var han som närmast. Herren ledde mig och bevarade mig.

Men då jag kom hit hösten 1968, löste han mig från allt jag var bunden i. Jag var då bara nitton och ett halvt år. Jag fick en sådan längtan att börja tjäna Jesus då han löst mig från tobak och alla svordomar - jag svor så mycket på den tiden. Det var en syster som profeterade över mig: -Om du tror i ditt hjärta, så är du löst nu, sa hon. Och jag blev löst och var så glad. Jag rökte faktiskt 20 cigaretter om dagen, och jag svor mycket och spelade mycket musik jag sedan inte alls ville höra - jag bröt sönder alla skivorna. Allt det där var nu borta. Det kom väckelse i mitt liv, Herren sökte mig, talade till mig att jag skulle bli hans lärjunge och lära mig hans ord. Lära mig vandra med honom och höra hans röst.

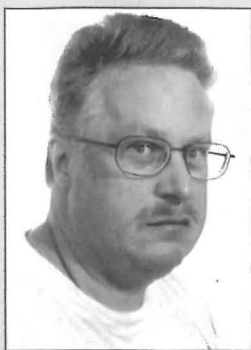
Min kamrat, som upplevt något liknande, började tillsammans med mig vittna för människor i Trollhättan. Under ett halvårs tid delade vi ut över 20.000 traktater till människor i områdena där omkring.

1969, i slutet av maj, var jag på Maranatas tältmöten i Tantolunden, Stockholm. Det var Arne Imsen som ledde mötet, och han sjöng en sång - det var precis i linje med vad jag upplevt den väckelseperiod jag nämnade om. "Jag vill hellre ha Jesus än silver och guld". Det var vad jag kände: Jesus var viktigare för mig än silver och guld. Det är han än idag.

Vad hände? Jo, jag kom in mer och mer i verksamheten, jag fick börja understödja missionärer. Jag hade det gott ställt på den tiden. Jesus var dyrbarare än silver och guld. Jag hade erbjudanden om jobb att tjäna mycket pengar, men jag ville hellre tjäna Jesus där jag stod.

Sången fortsätter:

"Jag vill hellre ha Jesus än hus och land, jag vill hellre gå ledd av hans sårade hand."

Per-Otto Antonsson

Jag vill ha Jesus!

Hus – ja, vi behöver någonstans att bo, men Jesus måste vara först. Det var så gripande för mig som 20-åring. Jag är så tacksam till Jesus än idag. När man vandrar med Jesus och fått detta uppdrag och denna väg utstakad av Herren, då finns det ingenting som kan göra att man kommer av den. Vi har en fiende som frestar och vill få oss på fall, och jag har varit med om det många gånger. Men Herren har varit trofast, Herren bevarar, Herren har lagt ner längtan i hjärtat, det brinner. Man kan aldrig glömma det Jesus har gjort. Har man fått ett möte med Jesus, är detta det dyrbaraste. "Jag vill hellre ha Jesus än högt beröm." Berömmelsen har fått fara. Jag vill bara ha Jesus. Jag har varit en dåre för världen många gånger när jag vittnat. Man har sagt: -Du är inte klok som inbjuder till väckelsemöten. Jo, det är verkligen klokt! Det bästa är att bjuda in till väckelsemöten. Där människor kanske kan bli frälsta och döpta till Jesus.

-Jag vill bli trogen min heliga dröm. Jag vill hellre ha Jesus än ära och glans, jag vill hellre stå trogen det namn som är hans.

Han är fager som liljan, han är ren som guld. Han är ljuv som honung, han är trogen och huld.

Jag törstar, jag har fått känna den helige Andes fläktar, detta levande vatten. Denna törst håller oss kvar hos Jesus, så att vi får mättas och släcka vår törst. Vi får mättas av Guds Ord och dricka av Andens strömmar. "Han ger allt vad mitt hungrande hjärta begär, jag vill hellre ha Jesus och hans ledning här."

Som det står i kören, det är tomhet, allt detta världen erbjuder. Det världen

lockar med förgår – det är ingenting värt i förhållande till Jesus.

Jag har upplevt Guds trofasthet. Jag är nu 57 år, och Jesus har varit trofast. Många gånger har jag inte förstått hur underbar han är, hur trofast han är och kärleksfull. Jag har sett på mina egna svagheter, hur dålig jag är. Kan du verkligen älska mig, Jesus? Men han gör det! Han har skapat oss, han har dött för oss på Golgata. Han har köpt oss tillbaka till Gud. Vi är verkligen Guds tillhörigheter.

Nu har en stor del av mitt liv gått; jag måste prisa Gud ännu mer den tid jag har kvar. Prisa honom ur djupet av mitt hjärta, med min tunga och min själ; ja av hela min kraft vill jag upphöja honom för den han är. Han är min Gud, min Frälsare, min konung, vår Fader som bryr sig om oss.

Jag vill till sist läsa några verser om Abraham ur Romarbrevet 4. Abraham blev ju kallad ut ur det kaldeiska Ur, från Babylonien, Irak som det nu kallas. Han skulle dra ut från sin släkt, till det land Gud skulle ge honom. Det var naturligtvis inte lätt att bryta upp och lämna allt. Det var en lång vandring; varma dagar och kalla nätter, som det blir därnere. Men han skulle dra ut. Han hade fått ett löfte av Gud att bli en Fader till många folk. Men hur ska det gå till? Jag är ju så gammal, och min hustru är så gammal. Men Abraham tänkte: Gud som är så stor, han kan göra detta. Det står att han tvivlade inte på Gud, utan trodde på honom som gett löftet. Så när

Gud ger dig löften, idag, imorgon, så tvivla inte, utan tro på det. Han ska låta det gå i uppfyllelse. Abraham trodde Gud, han trodde på den som gör den ogudaktige rättfärdig. Så blev han rättfärdig, genom tro. Vi ska läsa i Rom. 4:17, några verser framåt:

-»Jag har bestämt dig till att bli en fader till många folk»; han är detta inför den Gud som han trodde, inför honom som gör de döda levande och kallar på de ting som icke äro till, likasom vore de till. Och där ingen förhoppning fanns, där hoppades han ändå och trodde; och han kunde så bli »en fader till många folk», efter vad som var förutsagt: »Så skall din säd bli». Och han försvågades icke i sin tro, när han betänkte huru hans egen kropp var såsom död – han var ju omkring hundra år gammal – och huru jämväl Saras moderliv var såsom dödt. Han tvivlade icke på Guds löfte i otro, utan blev fastmer starkare i sin tro; ty han ärade Gud och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att hålla. Därför räknades det honom ock till rättfärdighet.

Just detta grep mig: Abraham trodde på Gud, han tvivlade icke. Han visste att det Gud gett ett löfte om, det var han också mäktig att infria. Och varför blev han då starkare i sin tro? Jo, han ärade Gud. Kom ihåg det, syster och broder, ära Gud där du är. Ära Gud med din tunga, i ditt hjärta, i din håg; där du går fram. Ära Jesus. Så blir du starkare i din tro och kan övervinna frestelser, övervinna satan och vinna en härlig seger. Så står vi räddade och bevarade fram till dess att Jesus kommer. Amen! ■

Tillflykten bland bergen

Artikelserie om Francis & Edith Schaeffer
Av Arne Björkman • Del 1

L'Abri är ett internationellt kristet studiecenter i de schweiziska alperna. Det grundades 1955 av den amerikanske pastorn Francis Schaeffer och hans hustru Edith. Inom kort var L'Abri en tillflyktsort för människor, som sökte efter livets mening eller brottades med trosfrågor. Tusentals unga och äldre människor från alla delar av världen har under årens lopp letat sig fram till den lilla alpbyn, där L'Abri ligger. Francis och Edith Schaeffer ville genom sin undervisning visa andra människor, att Gud existerar och är att lita på. De pekade på att Herren är evig, oändlig och helig. Genom sina egna liv ville de visa vad som händer, om man litar på Jesus Kristus, Guds Son.

L'Abri är ett franskt ord, som betyder skyddad plats, tillflykt, vindskydd. Anledningen till att L'Abri har kunnat hjälpa många människor fram till en stabil tro på Gud var att Francis och hans fru byggde hela sitt arbete på bön och åter bön. Folk kunde med egna ögon se hur Herren verkade i deras familj och människorna runt omkring dem. De båda levde i tro på Bibelns löften. De bad att Gud skulle ge dem de pengar de behövde, utan att de måste be människor om hjälp. Och de bad att Herren skulle visa dem sina planer och ge dem de absolut rätta medarbetarna. Genom sina liv och sin undervisning kunde de visa, att Gud älskar att leda syndare fram till Jesus och att den helige Ande hjälper kristna att leva i lydnad till Guds Ord. Genom bönesvaren de fick, kunde de också visa tvivlarna, att Gud finns och är en hjälpare i nöden. Och Herren visade Francis och Edith Schaeffer, att Bibelns löften är sanna - genom

att svara på deras bönerop.

Tidningen Time kallade en gång Francis Schaeffer för "de intellektuellas missionär". Han var nämligen en annorlunda missionär. Det främmande missionsspråk han var tvungen att lära sig var filosofins språk. Genom flitiga studier lärde han sig hur man tänker och resonerar i olika kulturer och samhällsklasser. Han insåg att det var ett nödvändigt måste, för att han skulle kunna ge andlig hjälp åt de människor, som kom till L'Abri från jordens alla länder och sociala miljöer. Det är alltid lättare att samtala med människor om man känner till en del om vilka tankebyggnader de bär på. En pastor som var frustrerad över Gud anlände till L'Abri för att få andlig vägledning. Efteråt berättade han: "Jag behövde inte tala med Francis Schaeffer i mer än en halvtimme, förrän jag förstod, att han hade svaret på alla mina stora frågor. Frågor som jag haft ända sedan jag utbildade mig till pastor. Jag stannade tills jag fått svar på allt."

Ateisten som blev frälst

I Francis Schaeffers barndomshem fanns ingen plats för andliga och filosofiska samtal. Hans föräldrar var inte intresserade av "funderingar om Gud". Då Francis fyllt sjutton år, började han undervisa en rysk immigrant i engelska. Eftersom han behövde köpa en engelsk grammatikbok åt sin elev, gick han till bokhandeln och letade rätt på en som skulle passa. Då han kom hem och öppnade paketet, upptäckte han att bokhandelsmedhjälparen hade slagit in fel bok. Han hade istället fått en bok i grekisk filosofi. Då han började läsa i boken, väckte den hans

intresse för existensiella frågor. Men den lämnade också många frågor obesvarade. I sitt fortsatta sökande efter svaren på de stora livsfrågorna, gick Francis till kyrkan och lyssnade till prästen. Men han fick inga svar genom predikningarna heller. Längre fram fick han reda på att prästen var liberalteolog. Prästen lärde ut felaktiga andliga läror, som hade smugit sig in i de flesta kristna samfund under början av 1900-talet.

Redan innan Francis Schaeffer visste vilka teologiska etiketter han skulle sätta på de olika tankeriktningarna, insåg han att varken filosofin eller liberalteologin kunde svara på hans frågor eller ens ge någon mening åt livet. I ärlighetens namn ansåg han, att det var bäst att sluta gå till kyrkan. Där fick han endast höra ytligt och världsligt prat. Men först ville han ge Bibeln en chans - genom att han själv noggrant läste vad som står skrivet. Han började i första Moseboken och studerade hela Bibeln från pärm till pärm. Då gjorde han sitt livs stora upptäckt: Bibeln ägde svaren på alla hans filosofiska frågor. Och med det hade Francis Schaeffer fått en intellektuell tro på Gud - men han hade inte blivit född på nytt.

En varm augustikväll 1930 besökte Francis Schaeffer av ren nyfikenhet ett "gammaldags tältmöte". Väckelsepredikanterna som talade i mötena, ville väcka de döda församlingarna och mana de kristna till förnyelse av sina andliga liv och vinna nya människor för Guds rike. De förkunnade med kraft och skärpa. Den predikant som Francis lyssnade till, talade med stor inlevelse och inbjöd syndarna till ett möte med Herren Jesus Kristus. Schaeffer hade ald-

rig hört någon predika på det här sättet förut. Det var första gången i sitt liv han hörde det sanna evangeliet förkunnas. Då predikanten uppmanade folk att söka sig fram till "botbänken" och ta ställning för Herren, reste sig Francis och gick fram tillsammans med de andra, som ville ge sina liv till Jesus.

Francis Schaeffer berättade att han tog det här beslutet, därför att kristendomen är *sann*. Det var inte endast en andlig känsloupplevelse för honom. Francis visste att Bibeln är den enda bok, som har svaren till frågorna om livets mening och allt annat som händer oss i tillvaron. Redan tidigt upptäckte Francis, att Bibeln har rätt i precis allting den påstår. Bibeln är Guds uppenbarade ord, som kan rädda vilsegångna och döende människor. Som pastor och missionär brukade Francis Schaeffer alltid framhålla de här sanningarna för att visa på Bibelns auktoritet och stora pålitlighet som en uppenbarelse från Gud.

Kort efter det att Francis hade blivit frälst, upplevde han att Herren kallade honom till heltidstjänst i Guds rike. Men han visste att hans föräldrar skulle ogilla hans livsval. De ansåg att präster,

pastorer och predikanter var samhällets största parasiter. Francis bestämde sig för att börja sina teologiska studier hösten 1931, trots att han inte visste hur han skulle finansiera sin skolgång. Men han bad och litade på Herren. Om Gud hade kallat honom, skulle han naturligtvis också ta hand om hans ekonomi. Under de följande fyra åren fick hans studiekamrater se hur djup hans tro på Gud var. Herren visade sig trofast och höll sina löften. Francis fick av Gud vad han behövde för sin försörjning.

Kvinnan vid hans sida

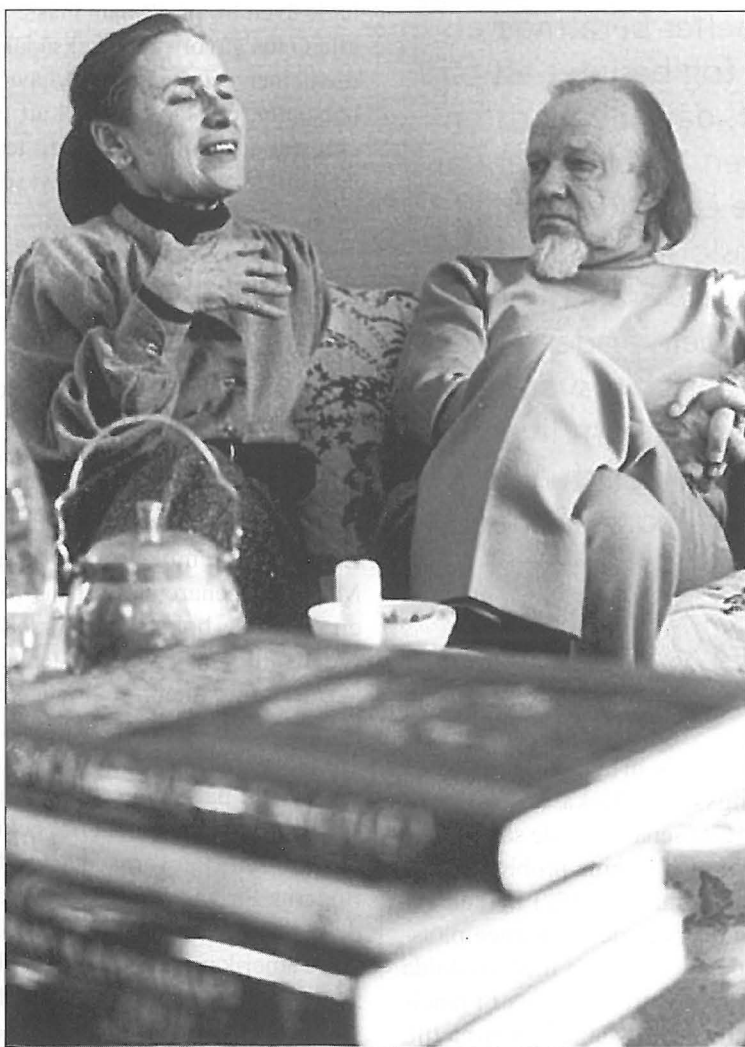
I juni 1932 mötte Francis Schaeffer en ung kvinna. Hon hette Edith Seville och var uppväxt i ett kristet hem. Ganska snart upptäckte de båda, att de ägde samma hängivna tro på Guds Ord. Inom kort var Francis och Edith ett par, som tillsammans kom att strida den goda striden för Guds rikes utbredande, i kamp mot katoliker, liberalteologer och ljumma. Tillsammans tog de ett beslut att lämna det samfund de tillhörde, eftersom det blivit alldeles för liberalteologiskt. Då Francis Schaeffer 40 år senare såg tillbaka på deras uppbrott, var han glad

över att han hade sluppit tillbringa de senaste fyra årtiondena med att kämpa en hopplös kamp i ett ljumt och avfälligt samfund. Han var övertygad om att han aldrig kunnat uträtta det han gjort, om han hade stannat kvar i samfundet.

Francis och Edith Schaeffer insåg snart, att man inte endast bör slåss för sanningen. Man måste även göra det på ett rätt sätt genom att visa *äkta* kärlek, eftersom kärleken är en del av sanningen. Francis ville vara en mjuk, vänlig och kärleksfull människa. Men han hade ett häftigt humör, och det var någonting han fick kämpa med hela sitt liv. Till slut blev han den kärleksfulla människa han längtade efter att bli. Mitt i all kamp och strid stod hans hustru Edith trofast vid hans sida. De mötte motstånd och utmaningar sida vid sida - tillsammans med Herren. Och de var fullkomligt övertygade om, att de kunde lita på alla Guds löften i Bibeln.

Då Francis Schaeffer var klar med sin pastorsutbildning, kallades han till herdetjänst i Covenant Presbyterian Church i Grove City i delstaten Pennsylvania. Församlingen bestod av 18 vuxna medlemmar. Edith Schaeffer gick omedelbart in i uthållig och effektiv bön för arbetet, medan Francis predikade och utförde övriga viktiga sysslor. Edith insåg, att bönen var en av hennes viktigaste uppgifter som pastorsfru. Och Francis och Edith fick arbeta mycket hårt tillsammans. Francis använde sina scoutkunskaper och började anordna korvgrillning i en park för att samla barn, så att församlingen kunde vinna dem och deras familjer för Jesus. Paret Schaeffer startade även en sommarbibelskola för barn och fick in 79 anmälningar. Men alla deras satsningar föll inte lika väl ut. De försökte t.ex. nå eleverna i stans college men misslyckades. Då anade de inte, att de i framtiden skulle komma och arbeta mest med studenter.

Francis och Edith hade fått lära sig hur viktigt det är med bön. Det är den målinriktade och uthålliga bönen, som banar vägar och öppnar dörrar. Francis kunde uppmuntra människor och få dem att förstå, att de var viktiga för församlingen och själavinnandet. Han frågade en äldre sängbunden kvinna i församlingen, om hon ville be för särskilda behov i kyrkan. Både för hans egen tjänst och för de medlemmar som hade det svårt. Sedan gick han hem till henne och delade böneämnen med henne. Efteråt började det hända mycket i Grove City. Och Francis var övertygad om att det var på grund av

Edith och Francis Schaeffer i samtal.

den sängbundna kvinnans böner, som det inträffade så många positiva saker. Francis hittade alltid uppgifter till alla, som ville tjäna Herren oavsett vilka omständigheter de levde i. Det gällde i alla kyrkor han kom att arbeta i och sedan i L'Abri-gemenskapen i Schweiz.

Vidare på vägen

Under Francis Schaeffers ledning växte Covenant Presbyterian Church mycket snabbt. På mindre än tre år fick församlingen 92 nya medlemmar. Den snabba tillväxten var nästan otrolig. Herren välsignade Francis och Ediths trofasthet, deras böner och hårda arbete. Gud drog människor till Jesus och församlingen i en mycket svår tid, då det verkligen krävdes mod och frimodighet att ta ställning för Bibelns sanningar.

En tid senare flyttade Francis, Edith och deras två barn till Chester, där Francis hade fått en tjänst som andrepastor i en större församling. Då de anlände till Chester, fick Francis hjälpa till att slutföra ett nytt kyrkbygge. Eftersom han var utbildad hantverkare, klättrade han på byggnadsställningarna och arbetade sida vid sida med de medlemmar, som tog sig tid efter jobbet för att hjälpa till med kyrkoarbetet.

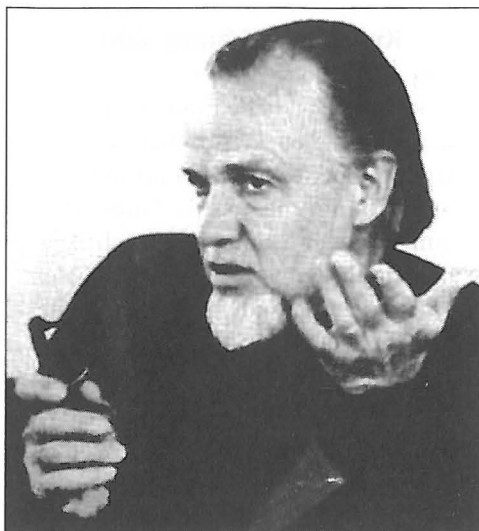
Francis bakgrund gjorde det möjligt för honom att samtala med arbetare, bönder, affärsmän, studenter och universitetslärare. Han talade ”med bönder på böndernas språk och med lärde män på latin”. Han kom underfund med att folk runt om i världen ställer i stort samma frågor om livet och om Gud. Det gäller bara att lära sig människornas sociala språk för att kunna möta dem på den intellektuella och kulturella nivå de befinner sig. Att lära sig människornas sociala språk är detsamma som att visa dem kärlek, menade Francis Schaeffer. Man måste lära sig bondens eller varvsarbetarens eller filosofens språk för att kunna ge evangeliet till dem på sådant sätt att de lyssnar.

Francis uppmuntrade alla i den kallelse de hade. Det skulle aldrig ha fallit honom in att påstå, att det är ”finare” att vara läkare än att vara arbetare. Men han var noga med att poängtera, att varje kristen skulle veta vilken kallelse han eller hon hade fått av Gud. Det viktiga var, att de levde som helgjutna och stabila troende i vilket yrke de än hade. Francis framhöll, att varje kristen ska vara ett vittne och leva det liv Herren påbjuder i sitt ord.

Eftersom Francis Schaeffer insåg, att kristna lever mitt i ett andligt krig, lät han

inte motgångar och oväntade händelser knäcka honom. Han undvek att klaga och såg svårigheterna och problemen som *möjligheter*. Mitt i den andliga kampen gav han så mycket han någonsin kunde till Jesus - och lärde sig mycket av Herren. Vad som än inträffade i livet, ville paret alltid vara ärliga och uppriktiga inför Gud och människor. Hellre än att försöka imponera på folk, byggde de sina liv på det som var sant och äkta.

Makarna Schaeffer såg värdet hos alla människor. Medan de bodde i Chester,

Schaeffer berättade att han tog beslutet att bli frälst, därför att kristendomen är sann. Det var inte endast en andlig känsloupplevelse för honom. Francis visste att Bibeln är den enda bok, som har svaren till frågorna om livets mening och allt annat som händer oss i tillvaron.

började Francis arbeta med en liten utvecklingsstörd flicka med Downs syndrom. Lite senare fick de sällskap av ett barn till med samma problem. Både barnens föräldrar och folk i kyrkan var förvånade över allt de här barnen plötsligt klarade av. Och barn med särskilda behov hade en extra stor plats i Francis hjärta. Det var en av anledningarna till, att han engagerade sig så kraftfullt mot

aborter. Han både skrev en bok och gjorde en upplysningsfilm om aborter och dödshjälp.

Francis Schaeffer bad även för sjuka många gånger under sin tjänst för Herren Jesus Kristus. Ibland blev de sjuka helade, andra gånger inte. Varför visste han inte. Och Francis påstod aldrig, att han hade en helandetjänst. Han enbart handlade i enlighet med Herrens Ord. Francis ägnade sig först och främst åt sin huvuduppgift: att predika sanningen och omsätta Guds Ord i praktisk handling. Han visste, att Herren hade kallat honom till att evangelisera och vinna människor för Guds Rike.

Under hela sitt liv kombinerade Francis och Edith bön med hårt arbete - och lydnad. Och Herren välsignade deras kamp. De fick bli en öppen kanal genom vilken Guds nåd kunde strömma till människor omkring dem. Makarna Schaeffer trodde nämligen på de löften Gud har gett i Bibeln. Och de handlade precis som de gamla väckelsepredikanterna i tro på löfterna. Men de insåg också, att Herren ibland har sina egna skäl för att inte svara på vissa böner och att Hans anledningar aldrig motsäger Ordet eller löfterna. De hade även tro på att man måste använda alla Guds gåvor - men också läkare och mediciner - i striden mot djävulen och hans attacker. De framhöll att problem och sjukdom inte alltid är ett tecken på att man saknar tro eller har levt i olydnad. Men de kan vara det!

Med siktet på Europa

Undan för undan ledde Herren makarna Schaeffer in i större uppgifter. Francis uttryckte även sin sociala omsorg och sin kärlek till andra människor genom att skriva en kampskrift för att motverka nazisternas judefientlighet. Skriften ”Den kristne och juden” distribuerades i många tusentals exemplar under krigsåren. Många år senare skrev hans fru Edith en liknande bok för att försöka bryta judefientligheten inom kristenheten.

Efter krigsslutet reste Francis Schaeffer på uppdrag av en oberoende missionsorganisation runt i Europa för att ta reda på hur det stod till med de kristna församlingarna efter ockupation och krigsåren. Han varnade också församlingarna för vad som kunde inträffa om de sände elever för att studera teologi vid vissa amerikanska seminarier och bibelskolor. Av egen erfarenhet visste han vad som hände med en församling, om den fick in en felaktig undervisning. Undan

för undan gick det upp för Francis, att Herren ville använda honom till att föra fram bibliska sanningar och vara något av en reformator för sin egen generation. Och det tog honom inte lång tid att inse, att de kristna församlingarna och kyrkorna i Europa var i värre skick än han någonsin hade trott. Men han träffade också kyrkoledare, som framhöll att ekumenik inte var något viktigt. De menade att det enda nödvändiga var att predika Guds Ords sanningar och vinna människor för Herren Jesus.

Francis och Edith Schaeffer var alltid på sin vakt mot falska läror. Visst ansåg de båda, att det bör finnas andliga upplevelser och känslomässiga erfarenheter i en kristen människas liv. Men de får aldrig vara grunden för vår tro. Kristen tro måste baseras på Bibeln, på det av Gud inspirerade och nedskrivna Ordet.

En tid efter hemkomsten från Europa fick Francis Schaeffer en kallelse från missionsorganisationen att bli dess missionär i Europa. Under flera månader kämpade familjen Schaeffer med om detta verkligen kunde vara Guds vilja med deras fortsatta liv. Skulle de lämna sitt lyckliga och bekväma liv i USA? Alla insåg att det nystartade internationella rådet för bibeltroende församlingar behövde Francis hjälp för att komma igång. Men vad kunde en liten familj på fem personer uträtta på en hel kontinent, som ödelagts av ett världskrig? Och vad kunde två bibeltroende missionärer utföra i kampen för sanningen, när de hade så mäktiga fiender, som de stora, rika och liberala kyrkosamfundet, vilka formade Kyrkornas Världsråd. Edith Schaeffer bad till Gud, att de skulle få stanna i USA. Herrens svar kom kort och bestämt: "Nej!" Och då Gud talar så klart och tydligt gäller det att lyda.

Om Gud hade svarat Edith på det sätt hon hade velat, skulle arbetet med L'Abri-gemenskapen inte ha börjat 1955. Och Francis Schaeffers idéer skulle aldrig ha fått det inflytande, som det sedan fick. Den oberoende missionsstyrelsen sände Francis som missionär till Europa med en fast lön. Men efter några år började samarbetet knaka i fogarna. Missionsstyrelsen drog in lönen och vände sig mot Francis Schaeffers arbete. Familjen Schaeffer blev i fortsättningen helt beroende av Herren och hans löften. Och Gud visade sig som alltid trofast. Men det är en annan dramatisk och lärorik historia, som jag ska berätta om i nästa artikel om L'Abri. ■

Vår Frälsare och läkare Jesus Kristus

Vittnesbörd
av Jan Åke
Larsson

Gud är outrannsaklig. Har i fem års tid lidit av fruktansvärd nervvärk i halva delen av huvudet. Vänner av alla slag har bett för mig och smort mig med olja. Ingenting har hjälpt. Jag har gått på olika mediciner som dövat nervsystemet och gjort mig till en halv människa. Minnet sviktade och jag levde som i en bubbla, distansierad från omgivningen.

Natten till den 21 oktober fick jag

ett tilltal från Herren från Gal. 5: 1, om att vara fria när Kristus har frigjort oss, samt ordet att han sänder sitt ord och botar dem. Två gånger den natten kom tilltalet. Vaknar på morgonen helt befriad från värken.

När jag skriver detta vittnesbörd så håller Guds helande fortfarande. I Jesu sår har vi fått läkedom. Underbart att få leva med Herren och verka för honom tills Han kommer åter. Det inte handpåläggning och välmenande böner kunde åstadkomma, gjorde Jesus genom den Helige Andes tilltal! All ära till Honom som har makt att befria och hela.

Fridshälsningar, Jan Åke Larsson, Ramsberg ■

Har du ett vittnesbörd, en sång, en dikt eller något annat du vill dela med till MR:s läsare? Skriv i så fall!

Adress på s. 32

Missnöjd justitieminister

Trots Högsta Domstolens klara besked om att religions- och yttrandefriheten inom Europa står över svensk lagstiftning, vilket ledde till en friande dom i fallet **Åke Green**, arbetar våra folkvalda politiker vidare med att trotsigt försöka hitta lösningar för begränsning av rätten till biblisk förkunelse.

I protest mot den friande domen angående de falska anklagelser om hets mot folkgrupp som riktats mot **Åke Green**, interPELLERADE **Yvonne Ruwaida** (mp) och **Börje Vestlund** (s) till Justitieministern i syfte att ytterligare åtgärder måste vidtas.

Under frågestunden i riksdagens plenisal väddade justitieminister **Thomas Bodström** om största försiktighet för att inte regeringens uppenbara intentioner ska leda till en strid med Europakonventionen. Han

påminner om att han inte i sitt ämbete bör uttrycka åsikter som strider mot grundlagsskyddade rättigheter, för att i nästa ögonblick öppet deklarerar missnöje över Åke Greens friande dom:

- Jag kan utan några som helst problem tala om vad jag tycker om Åke Greens uttalanden. Jag tar bestämt avstånd från allt. Det är fullständigt förkastligt att uttrycka sig på det sätt som Åke Green har gjort.

Han går även ett steg längre i sin missnöjesyttring och uttrycker en förhoppning om att i framtiden få igenom en mer verksam lag:

- Det är trots allt jag som tillsammans med många andra som har varit med och drivit igenom lagen. Vi har arbetat mycket med det. Vi har naturligtvis en stark önskan att det ska kunna dömas på det sätt som vi själva vill.

Källa: Riksdagens interpellationer 2005/06:163 och 169 om översyn av lagstiftning kring hets mot folkgrupp.

Bibelundervisning på CD

Beställ undervisning och förkunnelse från BMC-förlag.
Bl.a. från bibeldagarna i januari 2006.

Berno Vidén

"Uppenbarelseboken" (serien pågår fortfarande, hittills 15 delar)

- 051122, 19.00, Upp 1:1-13
- 051203, 18.00, Upp 1:4-20
- 051206, 19.00, Sändebreven
- 051213, 19.00, Upp 4:1-6
- 051220, 19.00, Upp 4:7-11
- 051227, 19.00, Upp 5
- 060103, 19.00, Upp 6:1-8
- 060110, 19.00, Upp 6:9-17
- 060121, 18.00, Upp 7:1-4
- 060124, 19.00, Upp 7:4-17
- 060131, 19.00, Upp 8
- 060204, 18.00, Upp 9:1-12
- 060211, 18.00, Upp 9:13-21
- 060214, 19.00, Upp 10
- 060221, 19.00, Upp 11:1

Hans Lindelöw

"Sakarja bok"

- 060105, 15.00, Del I
- 060106, 15.00, Del II
- 060107, 15.00, Del III
- 060110, 12.00, Del IV

"Trons bön"

- 060115, 11.00, Del I
- 060117, 19.00, Del II
- 060122, 11.00, Del III

"Jesu namn"

- 060207, 11.00, Del I
- 060212, 11.00, Del II
- 060219, 11.00, Del III

Emanuel Johansson

- 060103, 12.00, *"Gud vill frälsning"*

Paulus Eliasson

- 060207, 12.00, *"Vad är en människa värd?"*

Tage Johansson

"Församlingens upprättelse i ändens tid"

- 060105, 11.00, Del I
- 060106, 11.00, Del II

Kjell Roos

- 060107, 11.00, *"Förrän jag danade dig"*

Tage Nilsson

"Andlig strid"

- 060129, 11.00, Del I
- 060225, 15.00, Del II
- 060225, 18.00, Del III

Gunnar Nilsson

- 060129, 18.00, Väckelsemöte

Välkommen till

Påsk-konferens

Maranataförsamlingen
i Stockholm inbjuder

*I triumf utropade
Jesus från korset: Det
är fullbordat!*

*Segerviss steg han
ned i dödsriket,
tog dess nycklar
och frigav fångar
under det att himlen
samstämmigt
ackompanjerade:
Segern vunnit är!*

Dagliga samlingar
11.00, 15.00 & 19.00
Med start skärtorsd
kl. 19.00

Talare: Tage Johansson,
Hans Lindelöw, Robin Vidén,
Paulus Eliasson, Berno Vidén,
Kjell Roos tillsammans med
församlingens övriga vittnen
och sångare.

**För information och
anmälan: Se Kontaktrutan**

Varje möte 30:-/CD

Kommer under sommaren!

Nya böcker från BMC-förlag under sommaren 2006:

◆ **Församlingen - i nutid, historia och profetia**

Bibelstudieserie över Uppenbarelsebokens sändebrev, av Jan Egil Hafsahl

◆ **Romarbrevet**

Bibelstudieserie av Arne Imsen

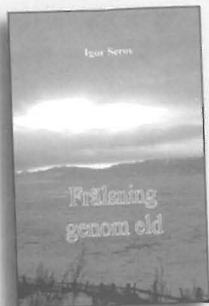
**Maranataförsamlingens
i Stockholm
ordinarie mötestider:**

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 18 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

*Se talare och eventuella
ändringar i Dagens Nyheters
predikoturer på lördagar, eller
www.maranata.se*

Adress: Se Kontaktrutan

Frälsning genom eld

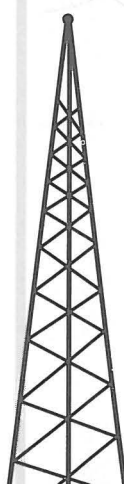

74
sidor,
mjukt
band.
39:-

Igor Serov kommer från Litauen, och fick efter ett härjat liv möta Gud till frälsning och förvandling. Detta är hans vittnesbörd.
(Finns även på litauiska)

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00
Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:

Stockholm: www.narradio.se
Göteborg: www.gnf.nu

Månadens kassett

Ta del av förkunnelse, väckelsemöten och program från Radio Maranata.

Meddela namn och adress för prenumeration. (Se Kontaktrutan)

Pris: 240:- / år

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma
Tel: 08-98 56 83
Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

OBS! Alla priser är exklusive porto.

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information finns på hemsidan.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)
(Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar, 700:-) (båda: Timoteus förlag)

Igor Serov:

- ☐ Frälsning genom eld
(Finns också på litauiska)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöv
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

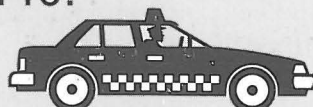
08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Jag sprang på "snetorget" - men fick

Ett nytt liv med Jesus!

Jan Norelius, Trollhättan

Jag heter Janne, föddes 1946 i Stockholm. Men jag är nu knappt 23 år gammal, för jag räknar mitt liv från när jag blev född på nytt, halleluja! Ni vet ju vad som står i 2 Kor. 5:17. Att den som är i Kristus är en ny skapelse! Man brukar säga en gång alkoholist alltid alkoholist. Men den som är i Kristus är en ny skapelse! Tänk så underbart att man får lämna sitt gamla liv. Läkaren sa till mig att jag var kronisk alkoholist. Men nu är jag kroniskt frälst!

Det är mycket svårt komma loss idag ifrån alkohol och knark och allt som bryter ner. Jag sprang på "snetorget", som det kallas. Alltså Sergels torg. Där var jag bland mina vänner Stoffe och Kenta och vi som höll på med droger på den tiden. Det är inte många kvar av dem, de flesta är döda. Vi höll på i filmen "De kallar oss mods". Ni skulle inte känna igen mig. Jag känner inte igen mig själv. Stoffe dog i en överdos på en toalett på centralen. Sönderstucken av heroin. Kenta rökte in i det sista hasch och annat elände.

Tänk att man får börja ett nytt liv med Jesus. Jag är 59 år nu, men i anden är jag ung!

Jag ska läsa ur Rom. 3:25:

"Honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans blod. Så ville Gud – då han i sin skonsamhet hade haft fördrag med de synder som förut hade blivit begångna – nu visa att han dock var rättfärdig. Ja, så ville han i den tid som nu är lämna beviset för att han är rättfärdig. Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus."

Är det inte orättvist av Gud att låta brottslingar gå fria, och säga att de är oskyldiga! Det verkar ju snurrikt – men så är det. Han gör det därför att de tror på Jesus som tog deras synd – halleluja!

Brottslingar blir frälsta både här och där. Jag var också en brottsling. Satt på "The green island" härborta – på Långholmen. 1971 satt jag där och skakade. Och nu är det vandrарhem! Det var vandrарhem på min tid också. Vi sågade oss ut tog oss ut med lakan och annat... Jag var rebellisk på den tiden – är det nog litet fortfarande. Men jag är frälst!